

การศึกษารับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

โดย

นางสาวพรชพร ปมาณิกบุตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

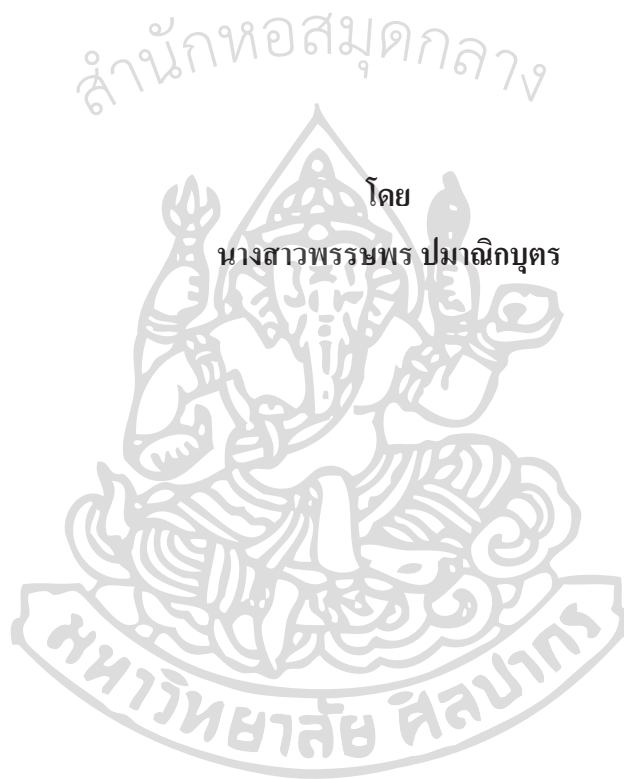
สาขาวิชาการประกอบการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2556

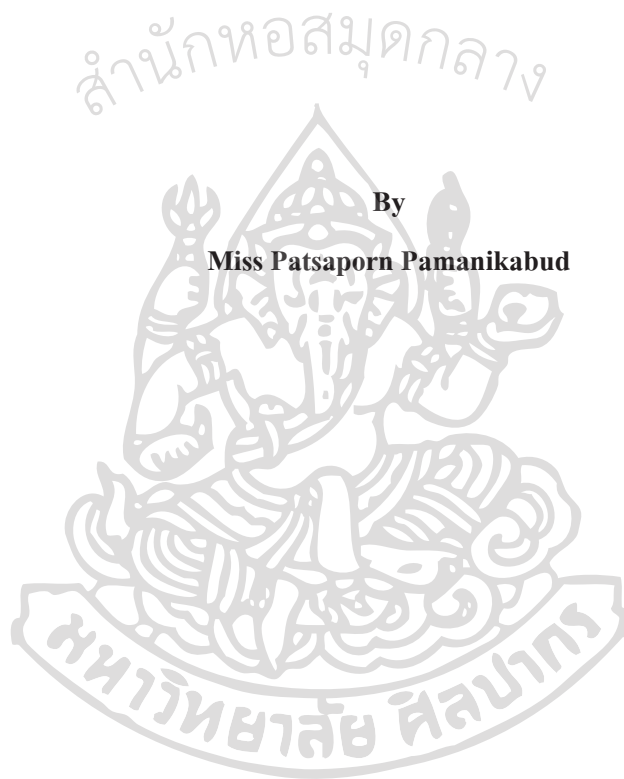
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การศึกษารับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสม
รายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการประกอบการ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2556
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**THE STUDY OF THE PERCEPTION, UNDERSTANDING AND BEHAVIOR SUITING FOR
THE APPROPRIATELY RATING SYMBOLS OF TELEVISION PROGRAM OF THE
BACHELOR DEGREE IN THIRD AND FOURTH YEAR ACADEMIC STUDENTS 2012,
SILPAKORN UNIVERSITY, SANAMCHAN PALACE CAMPUS**

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Business Administration Program in Entrepreneurship
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2013
Copyright of Graduate School, Silpakorn University**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการรับรู้
ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนาม
จันทร์” เสนอโดย นางสาวพรชพร ปมาณิกบุตร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. ปานใจ ชารท์ศนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. ธนินท์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร. เกริกฤทธิ์ อัมพะวัตต์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. พรธิดา วิเศษศิลปานนท์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. ธนินท์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ)

...../...../.....

54602332: สาขาวิชาการประกอบการ

คำสำคัญ: การรับรู้/ความเข้าใจ/พฤติกรรม/รายการ โทรทัศน์/มหาวิทยาลัยศิลปากร

พรรณพร ปมาณิกบุตร: การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: อ.ดร. ธนินทร์ฐ์ รัตนพงษ์ภิญโญ. 107 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และ 3) เพื่อศึกษาถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไคสแควร์ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.07 ศึกษาอยู่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 26.67พักอาศัยอยู่ที่หอพัก คิดเป็นร้อยละ 68.53 ภูมิลำเนาอยู่ที่ต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 46.93 การรับรู้และความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง และการรับรู้และความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ควรจะให้ความสำคัญในรูปแบบของสัญลักษณ์ที่นำเสนอ โดยสัญลักษณ์ควรจะสามารถสื่อความหมายที่ทำให้ผู้ชมที่เห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แล้วมีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้อง และควรประชาสัมพันธ์ถึงผลเสียจากการไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และควรหาแนวทางในการให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

สาขาวิชาการประกอบการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

54602332 : MAJOR : ENTREPRENEURSHIP

KEY WORDS : AWARENESS / UNDERSTANDING / BEHAVIOR / TELEVISION PROGRAM / SILPAKORN UNIVERSITY

PATSAPORN PAMANIKABUD: THE STUDY OF THE PERCEPTION, UNDERSTANDING AND BEHAVIOR SUITING FOR THE APPROPRIATELY RATING SYMBOLS OF TELEVISION PROGRAM OF THE BACHELOR DEGREE IN THIRD AND FOURTH YEAR ACADEMIC STUDENTS 2012, SILPAKORN UNIVERSITY, SANAMCHAN PALACE CAMPUS. THESIS ADVISOR: TANINRAT RATTANAPONGPINYO, Ph.D. 107 pp.

The purposes of this research were to 1) study the behaviors the third and the fourth year academic students of the bachelor degree in 2012, Silpakorn University, Sanamchan Palace Campus on the appropriately rating symbols of television programs 2) study the relationship between the perception and the understanding for the appropriately rating symbols of television programs by the third and the fourth year academic students of the bachelor degree in 2012, Silpakorn University, Sanamchan Palace Campus and 3) study the perception and the understanding affecting to the behaviors of the third and the fourth year academic students of the bachelor degree in 2012, Silpakorn University, Sanamchan Palace Campus. The sample group was the third and the fourth year academic students of the bachelor degree in 2012, Silpakorn University, Sanamchan Palace Campus all 375 students. Statistics used in this research were mean, standard deviation, Chi-square and Pearson correlation coefficient.

The research were found that most students were female of 65.07%; they were studying at Faculty of Engineering and Industrial Technology of 26.67%; they were staying at the dormitories of 68.53%; their home towns were from the other provinces at 46.93. The perception and the understanding for the appropriately rating symbols of television programs generally was high level. The behaviors for the appropriately rating symbols of television programs generally were high level. For the relationship between the perception for the appropriately rating symbols of television programs and the understanding for the appropriately rating symbols of television programs, in general, they had the positive relationship of the medium level. The perception and the understanding affecting to the behaviors for following the suggestions of the appropriately rating symbols of television programs generally was found that the perception and the understanding affected to the behaviors for following the suggestions of the appropriately rating symbols of television programs.

The suggestions from the research were the television program providers should give priority to the presented symbol forms, symbols should communicate the meanings that make people see the appropriately rating symbols of television programs and understand correctly the meanings, television program providers should publicize the disadvantages from not following the suggestions of the appropriately rating symbols of television programs and should find the way so that students realize the importance of the appropriately rating symbols of television programs.

Program of Entrepreneurship

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature.....

Academic Year 2013

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ธนินทร์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ และคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. เกริกฤทธิ์ อัมพะวัต และอาจารย์ ดร.พรธิดา วิเศษศิลปานนท์ ที่ได้เสียสละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นถึงประเด็นต่างๆ ในการศึกษาและชี้แนวทางในการแก้ปัญหา การค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม และได้กรุณาตรวจสอบแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา รวมทั้งการแก้ไขงานให้สมบูรณ์

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาตลอดหลักสูตรการศึกษา ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปี 3 และนักศึกษาชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่ได้เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ญาติพี่น้อง เพื่อนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจช่วยเหลือในเรื่องข้อมูลต่างๆ ให้คำแนะนำและสนับสนุนเกื้อกูลแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา รวมถึงผู้มีพระคุณอีกหลายท่านที่มีได้กล่าวนามไว้ในที่นี้ จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ลงได้ในที่สุด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาวิธีการนำเสนอและรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สำหรับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่ทำสื่อโทรทัศน์ และนำไปประยุกต์ใช้กับการโฆษณาในภาคธุรกิจที่เป็น การสร้างการรับรู้ให้กับผู้บริโภคเพื่อให้เกิดพฤติกรรมผู้บริโภคสื่อที่ถูกต้องและชัดเจน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และ	
สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	16
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ.....	20
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและพฤติกรรมของผู้รับสื่อ	22
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อ	27
ข้อมูลบริบทเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	39
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	40
วิธีการสุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ	44

บทที่	หน้า
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
การวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	48
การรับรู้ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	49
ความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	53
พฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	57
การทดสอบสมมติฐาน	61
5 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	77
สรุปผลการวิจัย	78
อภิปรายผลการวิจัย	82
ข้อเสนอแนะ	87
รายการอ้างอิง	90
ภาคผนวก	94
ภาคผนวก ก แบบสอบถามการวิจัย	96
ภาคผนวก ข ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	102
ประวัติผู้วิจัย	107

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การแสดงการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการกำกับด้วยสัญลักษณ์....	2
2	กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	6
3	กระบวนการรับรู้ของ Wagner and Hollenbeck	19
4	กระบวนการรับรู้ของ กัญญา สุวรรณแสง	19
5	กระบวนการเลือกสรร 3 ชั้น.....	30

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแข่งขันของสื่อในวงการโทรทัศน์ไทยนับว่ามีการแข่งขันการผลิตรายการโทรทัศน์กันอย่างรุนแรง ทั้งในรูปแบบของรายการเกมโชว์และละครโทรทัศน์ ซึ่งต่างมุ่งเน้นที่จะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายของตนให้ได้มากที่สุด โดยไม่ได้คำนึงถึงเรื่องของเนื้อหาและความเหมาะสมของรายการที่จะส่งผลกระทบต่อผู้ชมที่ยังไม่มีวุฒิภาวะทางด้านความคิดในการแยกแยะเนื้อหาว่าสิ่งไหนถูกหรือสิ่งไหนผิด จนหลายครั้งที่สังคมต้องพบเจอกับปัญหาการใช้ความรุนแรงหรือปัญหาทางเพศในหมู่เด็กและเยาวชน ซึ่งหนึ่งในสาเหตุของการเกิดเรื่องดังกล่าวนี้คือ พฤติกรรมการลอกเลียนแบบตามสื่อรายการโทรทัศน์ ดังนั้นกองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กทช.) กรมประชาสัมพันธ์ ร่วมมือกับสถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้ง 6 สถานี กระทรวงวัฒนธรรมและหน่วยงานอื่นๆ อีกหลายแห่งได้ร่วมกันพัฒนาระบบที่จะส่งผลให้เกิดการคุ้มครองเด็ก เยาวชนและครอบครัว ในฐานะผู้บริโภคที่จะไปบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน ทั้งยังมีส่วนช่วยให้เด็กและเยาวชน ได้รับประโยชน์จากการบริโภคสื่อโทรทัศน์ได้สูงสุด การกำกับสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ประเภทต่างๆ จึงได้ถือกำเนิดขึ้นในวงการโทรทัศน์ไทยนับตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2549 เป็นต้นมา (กรมประชาสัมพันธ์, 2550: 1)

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการกำกับด้วยสัญลักษณ์ดังกล่าวนี้เป็นการจำแนกรายการโทรทัศน์เป็นกลุ่มต่างๆ โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพเนื้อหาและระบบการจำแนกเนื้อหาตามอายุเป็นเกณฑ์ ซึ่งกองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กทช.) กรมประชาสัมพันธ์และสถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้ง 6 สถานี ได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้ (กรมประชาสัมพันธ์, 2550: 11-13)

หมายถึง รายการสำหรับเด็กปฐมวัย อายุ 3 - 5 ปี

หมายถึง รายการสำหรับเด็กอายุ 6 – 12 ปี

หมายถึง รายการที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมทุกวัย

หมายถึง รายการที่เหมาะสมกับผู้ชมที่มีอายุ 13 ปีขึ้นไป ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 13 ปี ควรได้รับการแนะนำ

หมายถึง รายการที่เหมาะสมกับผู้ชมที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ควรได้รับการแนะนำ

หมายถึง รายการเฉพาะผู้ใหญ่ ไม่เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชน

ภาพที่ 1 แสดงการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์โดยการกำกับด้วยสัญลักษณ์
ที่มา : กรมประชาสัมพันธ์, คู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ (กรุงเทพฯ : กรม
ประชาสัมพันธ์), 14.

ในปัจจุบันถึงแม้จะมีการกำกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ทุกประเภทมาเป็นเวลาหลายปี รวมทั้งมีการสื่อสารความรู้ในการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ตลอดจนมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของสัญลักษณ์เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจถึงความหมายของสัญลักษณ์ในแต่ละประเภท แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าขบคิดว่าผู้ชมในฐานะผู้บริโภคจะสามารถรับรู้และเข้าใจตลอดจนการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้มากน้อยแค่ไหน

เนื่องจากปัจจุบันโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลมากทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประกอบกับช่วงเวลากการออกอากาศของรายการโทรทัศน์มีให้ชมได้ทั้งวันตลอด 24 ชั่วโมง จึงมีงานวิจัยหลายชิ้นได้ระบุไว้ว่าบุคคลส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากที่สุด อาทิ ผลการวิจัย ไลฟ์สไตล์ของเด็กเอเชีย เรื่อง นิวเจนเนอเรชันส์ ทีเอ็ม (New Genner Asians TM) ของการ์ตูนเน็ตเวิร์คพบว่า เด็กไทยเป็นกลุ่มผู้ชมรายการกลุ่มใหญ่ที่สุดใน 14 ประเทศทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก โดยร้อยละ 89 ของเด็กไทยจะดูโทรทัศน์ทุกวัน (คานวอร์, 2543: อ้างถึงใน มนัสวีนิ จันทะเลิศ, 2548: 14)

การรับรู้ของคนเรามีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของประสาทสัมผัสที่ช่วยในการรับรู้และขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีต ความเชื่อและทัศนคติ ฉะนั้นเมื่อผู้ปกครองรับข่าวสารเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ อาจเป็นข่าวสารที่ตนเองสนใจ ตรงกับประสบการณ์เดิมหรือความเชื่อของตนหรือไม่ก็ได้ ซึ่งส่งผลต่อการเลือกตีความข่าวสารนั้นต่อไปตามกระบวนการการเลือกเปิดรับข่าวสาร อันประกอบไปด้วย พฤติกรรม 3 ขั้นตอน คือ 1. การเลือกเปิดรับข่าวสาร (Selective exposure) 2. การเลือกรับรู้ข่าวสาร (Selective perception) 3. การเลือกจดจำข่าวสาร (Selective retention) ซึ่งผู้รับสารมักจะเลือกเปิดรับ รับรู้และจดจำข่าวสารในเรื่องที่เป็นประโยชน์กับตนเอง (พัชนี เษยจรรยา เมตตา วิวัฒนานุกูล และฉิรนนท์ อนุรักษ์วิวงศ์, 2541: 113-115)

การรับรู้และความเข้าใจ เป็นปัจจัยภายในที่อยู่ในตัวแต่ละบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ โดยการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลคัดเลือก จัดระเบียบการตีความหมายข้อมูลเพื่อกำหนด เป็นภาพที่มีความหมายขึ้นมา ซึ่งการรับรู้ของคนเป็นระบบเลือกสรร หมายถึงบุคคลเลือกรับรู้ในสิ่งที่ ตนต้องการรับรู้ บุคคลเกิดการรับรู้แล้วนำไปสู่การตีความหมายของข้อมูลที่ได้รับรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจ โดยที่ความเข้าใจในการตีความหมายนั้นๆ ขึ้นอยู่กับทัศนคติความเชื่อถือและประสบการณ์ของบุคคล

เมื่อพิจารณาจากกระบวนการเหล่านี้จะเห็นได้ว่า หากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 เป็นวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มผู้ดูโทรทัศน์เป็นหลักสนใจเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ กล่าวคือ ช่วยให้ข้อมูลว่ารายการใดมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของตนเองก็จะเปิดรับข่าวสารเรื่องนี้ และจะพยายามตีความหรือทำความเข้าใจ ซึ่งย่อมส่งผลให้สามารถจดจำข่าวสารที่ตนตีความนั้นได้ แต่หากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 มองว่าสัญลักษณ์ที่ใช้กำกับรายการโทรทัศน์นั้น ไม่มีประโยชน์หรือคิดว่าข้อมูลไม่น่าเชื่อถือก็จะไม่เลือกเปิดรับข่าวสารนี้ตั้งแต่ต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสำคัญของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะส่งผลสำเร็จได้ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการรับรู้และความเข้าใจของผู้ชมรายการโทรทัศน์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้วิจัยเรื่อง การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อการรับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมกาเปิดรับข้อมูลข่าวสารอย่างหลากหลาย นอกจากนี้ยังมีภูมิภาคะมากเพียงพอต่อการรับรู้และเข้าใจถึงความหมายของข้อมูล เพื่อจะได้ทราบผลของการรับรู้และความเข้าใจจะมีผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้มากน้อย

เพียงใด ซึ่งผลงานวิจัยสามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ต่อไปในอนาคต

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
3. เพื่อศึกษาถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

3. สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กัน
2. การรับรู้และความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในเชิงบวก

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อการรับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

4.1 ขอบเขตเชิงเนื้อหา

เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยการศึกษาใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ประกอบไปด้วย การรับข้อมูล และการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ 2) ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ประกอบไปด้วย การแปลความ การตีความ และการประเมินค่า

3) พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ประกอบไปด้วย ส่วนการแสดงออก ส่วนการคิด และส่วนความรู้สึกรู้สึก

4.2 ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ทั้งหมด 5 คณะวิชา ประกอบไปด้วย คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รวมจำนวนทั้งสิ้น 5,867 คน (กองกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร, 2555) คำนวณตัวอย่างด้วยวิธี Taro Yamane 1973 (ประสพชัย พสุนนท์, 2555) ได้ตัวอย่าง จำนวน 375 คน

4.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 2 ตัวแปร

4.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

4.3.1.1 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ประกอบไปด้วย การรับข้อมูล และการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ

4.3.1.2 ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท ประกอบไปด้วย การแปลความ การตีความ และการประเมินค่า

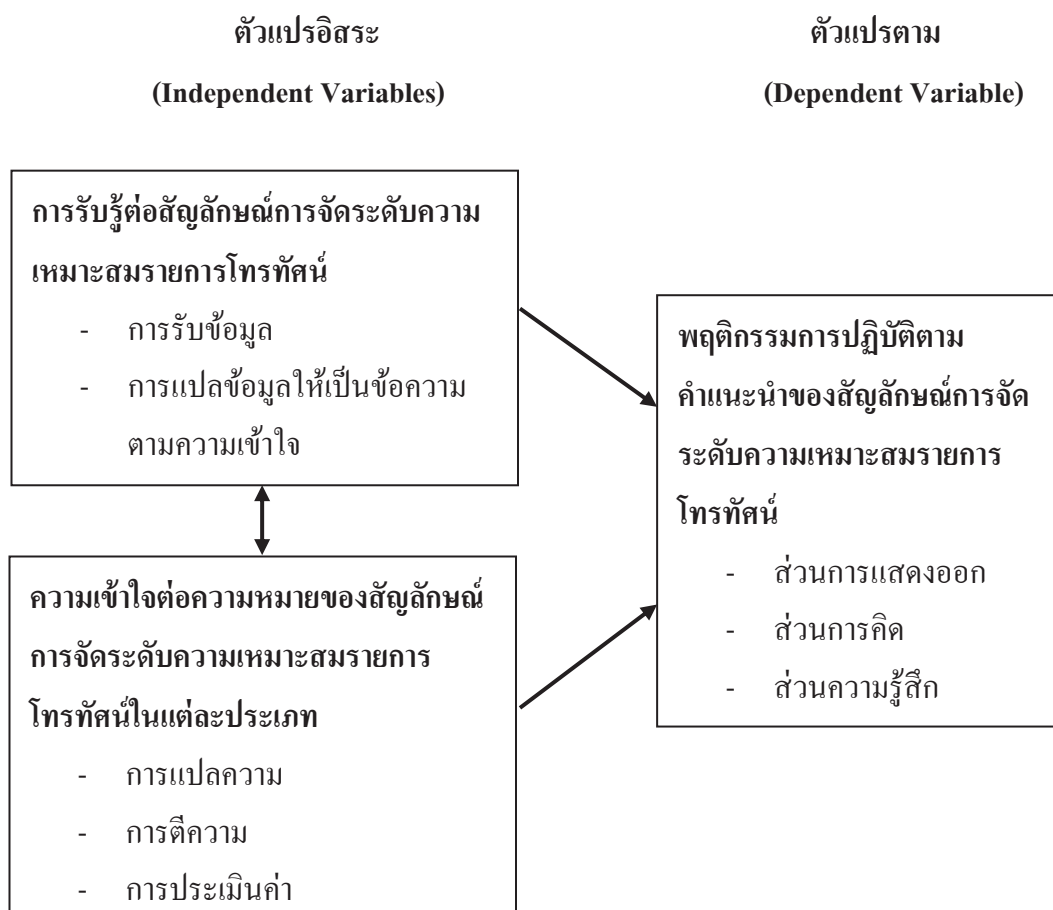
4.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ประกอบไปด้วย ส่วนการแสดงออก ส่วนการคิด และส่วนความรู้สึกรู้สึก

4.4 ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้มีการศึกษาพื้นที่ของมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ทั้งหมด 5 คณะวิชา ประกอบไปด้วย คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

4.5 ขอบเขตเวลา ระยะเวลาในการดำเนินการศึกษาวิจัย โดยเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2555 รวมระยะเวลา 3 เดือน

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาทบทวนในการวิจัยเรื่องแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับ การรับรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรม สามารถกำหนดเป็นกรอบแนวคิดได้ ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย เรื่อง การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อการรับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ประโยชน์ในทางวิชาการ

6.1.1 ทราบถึงพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

6.1.2 ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

6.1.3 ทราบถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

6.2 ประโยชน์ในทางปฏิบัติ

6.2.1 ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาวิธีการนำเสนอและรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สำหรับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่ทำสื่อโทรทัศน์

6.2.2 ผลการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการโฆษณาในภาคธุรกิจที่เป็นการสร้างการรับรู้ให้กับผู้บริโภคเพื่อให้เกิดพฤติกรรมการบริโภคสื่อที่ถูกต้องและชัดเจน

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง กระบวนการที่ผู้ชมรายการโทรทัศน์เลือกรับและตีความสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์บนหน้าจอโทรทัศน์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ การจดจำและนำไปปฏิบัติตามคำแนะนำ

การรับข้อมูล หมายถึง การรับชมและการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การแปลข้อมูล หมายถึง การตีความหมายหรือการทำให้เข้าใจความหมาย

ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท หมายถึง ความสามารถทางปัญญาในการจับใจความสำคัญของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การแปลความ หมายถึง ความสามารถที่จะให้ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การตีความ หมายถึง การอ่านหรือการดูเพื่อให้เข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์

การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์

พฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง การแสดงออก การคิด และความรู้สึกที่มีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์

ส่วนการแสดงออก หมายถึง การปฏิบัติตามของผู้ชมรายการที่มีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ขึ้นก่อนเริ่มรายการ

ส่วนความคิด หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการที่สมองได้รับชมสื่อโทรทัศน์และมีการไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์

ส่วนความรู้สึก หมายถึง อารมณ์ความนึกคิดที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง การจำแนกรายการโทรทัศน์เป็นกลุ่มต่างๆ โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพเนื้อหารายการโทรทัศน์ตามวัยของผู้ชมเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนให้เกิดรายการ โทรทัศน์ที่สร้างสรรค์

สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง สัญลักษณ์ที่บอกรายละเอียดของระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ที่ออกอากาศว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใดต่อผู้ชมรายการโทรทัศน์นั้นๆ ได้แก่สัญลักษณ์ ๑๓+, ๑๖+, ท, ๑๓+, ๑๘+, ๑๘

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ได้มีการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์และวารสารวิชาการต่างๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและพฤติกรรมของผู้รับสื่อ
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อ
6. ข้อมูลบริบทเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์นั้นจำเป็นต้องมีมาตรฐานการพิจารณาเดียวกัน ดังนั้น หลังจากที่มีการพัฒนาระบบการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ จนได้รับการยอมรับและเห็นชอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กรมประชาสัมพันธ์จึงได้จัดทำคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงให้สอดคล้องกับการพัฒนาระบบดังกล่าว โดยเนื้อหาที่ระบุในคู่มือ (กรมประชาสัมพันธ์, 2550: 4-7) สามารถสรุปสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้คำแนะนำ สำหรับผู้ชม โดยเฉพาะพ่อ แม่หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรับชมสื่อโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเยาวชนในครอบครัว โดยมีหลักฐานในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการ ดังรายละเอียดนี้

1. เป็นแนวทางและสร้างแรงจูงใจในการสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการศึกษา และการเรียนรู้ให้กับผู้ชม
2. ส่งเสริมและพัฒนาระบบการกำกับดูแลตนเอง (Self-Regulation) ของกิจการวิทยุโทรทัศน์
3. กำกับถึงประโยชน์สุข ความปลอดภัยและพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และศักดิ์ศรีของเด็กและเยาวชน
4. รักษาไว้ซึ่งสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกและการได้รับข้อมูลข่าวสาร
5. สร้างมาตรฐานในการตรวจสอบเนื้อหาเฝ้าระวังที่รอบนหลักเกณฑ์และความเข้าใจเดียวกัน

การจำแนกเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ตามช่วงอายุของผู้ชมตามหลักการข้างต้น มีแนวคิดในการพิจารณาโดยแบ่งเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

เนื้อหาที่ควรมีการจำกัด เป็นระบบการจำแนกเนื้อหาและการนำเสนอของรายการโทรทัศน์ เพื่อปกป้องเด็กและเยาวชนจากภาพ เสียงและเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่ไม่เหมาะสม ต่อพัฒนาการการเรียนรู้และเป็นแนวทางแก่สถานีวิทยุโทรทัศน์ในการพิจารณาจัดเวลาออกอากาศรายการให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ชม

เนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม เป็นระบบการพิจารณาเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่สนับสนุนด้านการศึกษา การพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน อันจะนำไปสู่การสร้างสรรค์รายการที่มีคุณภาพและการกำหนดทิศทางเพื่อการสนับสนุนรายการที่มีคุณภาพ รวมทั้งเป็นการให้ความรู้กับพ่อแม่ผู้ปกครองในการเลือกรับชมรายการที่มีประโยชน์สำหรับเด็กและเยาวชนในครอบครัว

หลักเกณฑ์การพิจารณาระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การพิจารณาระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ มี 2 หลักเกณฑ์ ดังนี้

1. หลักเกณฑ์ของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด วัตถุประสงค์และวิธีการนำเสนอภาพหรือเสียง น้ำหนักของการดำเนินเรื่อง รวมทั้งมุกตลกของการถ่ายทำที่ทำให้ผู้ชมรับรู้ในทางที่ไม่เหมาะสม อาจมีผลต่อการพัฒนาค่านิยมและพฤติกรรมในด้านลบโดยพิจารณาใน 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 พฤติกรรมและความรุนแรง พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในเรื่องพฤติกรรมที่รุนแรงหรือนำไปสู่ความรุนแรงและอันตรายประกอบด้วย

1. การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งการนำเสนอสื่อที่ก่อหรือชักนำให้เกิดผล รุนแรงต่อจิตใจของผู้ชมทำให้เกิดความรู้สึกทางจิตใจ เช่น ความหดหู่ ความเครียด ความสะเทือนใจอย่างรุนแรง ความเศร้า รวมถึงองค์ประกอบของรายการที่ทำให้ผู้ชมตกใจกลัว

2. การใช้ความรุนแรงกระทำต่อตนเอง บุคคลอื่น สิ่งมีชีวิตและวัตถุ

3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงของภาพของการกระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ รวมถึงเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรมและความสงบของสังคม

4. การนำเสนอสื่อที่ก่อหรือชักนำให้เกิดการอคติ การเลือกปฏิบัติอันนำมาซึ่งการต่อต้านล่วงละเมิดหรือการต่อต้านการดูหมิ่นเหยียดหยาม การลดทอนหรือการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตลอดจนส่งเสริมหรือชักจูงให้เกิดการต่อต้านดูหมิ่น สร้างทัศนคติในเชิงลบ การล้อเลียนให้เกิดความอายกลายเป็นตัวตลกในสังคมที่มีผลต่อตัวบุคคล กลุ่มบุคคล ทั้งในประเด็นของเชื้อชาติ สัญชาติ ชาติพันธุ์ เพศ รสนิยม ทางเพศ สถานะ ชนชั้น สภาพทางเศรษฐกิจ อายุ ศาสนา สีมวล โรคหรือภาวะสุขภาพความพิการทางร่างกาย จิตใจและสติปัญญา

ประเด็นที่ 2 เรื่องทางเพศ พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในด้านการแต่งกาย การแสดงท่าทางหรือกิริยาที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศ การสนทนาหรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมไม่เหมาะสม การสร้างทัศนคติทางลบเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศในประเด็นต่างๆ เช่น การเหยียดเพศ เป็นต้น

ประเด็นที่ 3 ภาษา พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในเรื่องการใช้ภาษาไวยารณ์ทางภาษา การใช้ภาษาที่ล่อแหลม สื่อความหมายในเชิงลบ รวมถึงการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว ดูหมิ่น นำมาซึ่งการลดทอนศักดิ์และศรีของผู้ฟัง

จากหลักเกณฑ์ของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด โดยยึด 3 ประเด็นข้างต้น เป็นกรอบในการพิจารณาจัดระดับความเหมาะสมได้มีการกำหนดค่าให้กับเนื้อหาแต่ละประเด็นไว้ 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับ 0 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าไม่มีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นๆ

2. ระดับ 1 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าไม่มีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นเป็นส่วนใหญ่ แต่มีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหา ดังกล่าวบ้างเล็กน้อยตามกรณีที่ได้รับการยกเว้นซึ่งได้ระบุไว้อย่างชัดเจนในคู่มือ

3. ระดับ 2 หมายถึง ระดับที่แสดงว่ามีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นบ้างตามบริบทของเรื่อง

4. ระดับ 3 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าสามารถนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นได้ ต้องไม่ขัดต่อกฎหมายและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ต้องพิจารณาจากค่าระดับที่ได้ตามสัดส่วนที่กำหนดไว้โดยนำเสนอได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ระดับค่าของเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด จำแนกตามระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

ระดับความเหมาะสม	พฤติกรรมและความรุนแรง	ภาษา	เรื่องทางเพศ
ป (๓-๕ ปี)	0	0	0
ค (๖-๑๒ ปี)	1	0	0
ท (ทุกวัย)	1	1	1
น ๑๓ (น้อยกว่า ๑๓ ควรได้คำแนะนำ)	2	1	1
น ๑๔ (น้อยกว่า ๑๔ ควรได้รับคำแนะนำ)	2	2	2
ฉ (เฉพาะผู้ใหญ่)	3	3	3

ที่มา : กรมประชาสัมพันธ์, คู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ (กรุงเทพฯ : กรมประชาสัมพันธ์, 2550), 8.

ทั้งนี้ได้มีการเปรียบเทียบค่าของแต่ละระดับกับรายละเอียดของแต่ละประเด็นไว้ชัดเจนใน คู่มือการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ (กรมประชาสัมพันธ์ 2550: 17-47)

1. ลักษณะของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม พิจารณาจากเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่สนับสนุนด้านการศึกษา การพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก และเยาวชน โดยใช้เกณฑ์ด้านการศึกษาและการเรียนรู้ 6 ประเด็นเป็นตัวชี้วัด ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดระบบวิคิด กล่าวคือ ให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย ตลอดจนการส่งเสริมด้านพัฒนาการทางสมอง และสติปัญญา ให้สามารถมี

ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการประยุกต์ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลได้อย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การวางแผน การตัดสินใจ การแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ

ประเด็นที่ 2 เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องวิชาการ ตลอดจนความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ให้สามารถเรียนวิชาการในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ ตลอดจนศาสตร์ประยุกต์และศาสตร์ในเชิงบูรณาการที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ ตรรกะ และคณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ตลอดจนความรู้ในด้านวิชาชีพ รวมถึงการสร้างความรักในการเรียนรู้

ประเด็นที่ 3 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรมให้เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจที่จะประพฤติปฏิบัติตามคุณธรรมและจริยธรรมในมาตรฐานของความเป็นมนุษย์

ประเด็นที่ 4 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะชีวิตให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถนำทักษะดังกล่าวไปใช้ใน ชีวิตของตนเองได้ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาชีวิตอย่างเหมาะสมได้

ประเด็นที่ 5 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ยอมรับ เข้าใจและชื่นชมความหลากหลายในสังคม ทั้งเรื่องของสังคม วัฒนธรรม เชื้อชาติ สัญชาติ ภาษา สถานะทางสังคม เพศ และวัย เป็นต้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในความแตกต่างหลากหลาย สามารถอยู่ร่วมกันกับความแตกต่างหลากหลายนั้นได้อย่างสันติ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และขจัดความขัดแย้ง อันเกิดจากความแตกต่างหลากหลายนั้นได้

ประเด็นที่ 6 เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทำให้เกิดการเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ที่ดีของคนในครอบครัว ทั้งเรียนรู้ เข้าใจกันและกันของคนในครอบครัว ตลอดจนการทำให้เกิดศรัทธาและแรงบันดาลใจในสถาบันครอบครัว

หลักเกณฑ์ข้อนี้ไม่มีการกำหนดค่าในแต่ละประเด็นเนื้อหาเหมือนกับระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด ดังนั้น การจัดระดับความเหมาะสมจากหลักเกณฑ์นี้จึงเป็นเพียงการพิจารณาให้เนื้อหาของรายการมีความเกี่ยวข้องหรือเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับช่วงวัยของกลุ่มเป้าหมายและเป็นรายการที่ผลิตเพื่อความรู้และพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งนี้ได้มีการกำหนดเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริมไว้ในแต่ละระดับความเหมาะสมอย่างชัดเจนในคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ (กรมประชาสัมพันธ์, 2550: 17-47)

นอกจากแนวคิดและหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์แล้วคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ยังกล่าวถึง วิธีแสดงสัญลักษณ์ระบุระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชม กรอบปฏิบัติในการจัดระดับความ

เหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตลอดจนกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง (กรมประชาสัมพันธ์, 2550: 48-49) ดังนี้

กรอบปฏิบัติในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

สถานีโทรทัศน์ต้องถือปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ.2537) กฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ.2544) และกฎระเบียบอื่นๆ จากนั้นจึงจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ที่สามารถออกอากาศได้โดยไม่ขัดกับกฎหมายนั้นยกเว้นรายการโทรทัศน์ดังต่อไปนี้

1. รายการข่าวและสถานการณ์ปัจจุบัน โดยในช่วงเวลา 16.00-22.00 น. สถานีฯ ควรคำนึงถึงความอ่อนไหว สวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่อาจจะกระทบถึงความรู้สึกนึกคิด การสร้างแบบอย่างที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การชี้หน้าที่ไม่ถูกต้อง

- ในกรณีที่เป็นการนำเสนอสถานการณ์ของความจริงเหตุร้ายแรง ภัยธรรมชาติ คดีอาชญากรรม ความป่าเถื่อน ควรนำเสนอภาพอย่างรับผิดชอบให้อยู่ในกรอบของความสมดุล มีมารยาท คำนึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิของผู้กระทำผิดและผู้เคราะห์ร้าย

- รายการเชิงวิเคราะห์ข่าว ควรคำนึงถึงความเป็นกลาง ไม่ลำเอียงและคำนึงถึงความสงบสุขของสังคม โดยไม่ควรนำเสนอในทางขมขื่นให้เกิดความบาดหมางระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2. รายการบางประเภท ได้แก่ งานพระราชพิธี งานประชุมสัมมนาทางวิชาการ กีฬา การแสดงดนตรี/ศิลปวัฒนธรรม

3. รายการสาระความรู้ที่มีความยาวไม่เกิน 5 นาที

การจัดระดับรายการต้องพิจารณาตามคู่มือโดยจัดระดับเดียวตลอดอายุการออกอากาศรายการนั้นๆ ไม่ควรจัดระดับความเหมาะสมและแสดงสัญลักษณ์ที่ต่างกันในแต่ละตอนเพื่อประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์ระดับของรายการและเพื่อการพิจารณาช่วงเวลาที่เหมาะสมในการออกอากาศ

สถานีวิทยุโทรทัศน์หรือผู้ผลิตรายการอาจกำหนดกลุ่มเป้าหมายหลักและกลุ่มเป้าหมายรองของแต่ละรายการอย่างชัดเจนเพื่อให้สามารถกำหนดเนื้อหา รูปแบบรายการ พฤติกรรมและองค์ประกอบการผลิตรายการได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าการจัดระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชมจะระบุกลุ่มเป้าหมายหลักของรายการแต่กลุ่มเป้าหมายรองหรือกลุ่มเป้าหมายอื่นก็สามารถรับชมรายการนั้นๆ ได้เช่นกัน

กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ระบบการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบและนโยบายดังต่อไปนี้ (มนัสวีนิ จันทะเลิศ, 2548: 16)

1. พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2530
2. กฎกระทรวงฉบับที่ 14 พ.ศ.2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498
3. กฎกระทรวงฉบับที่ 15 พ.ศ.2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498
4. คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ 504/2549
5. มติคณะรัฐมนตรี เรื่องการใช้สื่อของรัฐเพื่อส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2546
6. มติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การขอปรับระบบการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2550
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พระราชบัญญัติสถานบริการ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ พระราชบัญญัติการพนัน เป็นต้น

จากเรื่องของกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ แสดงให้เห็นว่าการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการแสดงสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกรายการโทรทัศน์จะต้องแสดงสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เพื่อระบุความเหมาะสมของกลุ่มผู้ชมและวิธีในการรับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เพื่อนำมาใช้ในการกำหนดแบบสอบถามและการสร้างแนวคำถามเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

ความหมายของการรับรู้

การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการที่แต่ละคนได้รับการเลือกสรร การจัดระเบียบ การตีความหมายของข้อมูลเพื่อที่จะสร้างภาพที่มีความหมายหรืออาจหมายถึงกระบวนการของความเข้าใจ (การเปิดรับ) ของบุคคลหรือสิ่งที่พบเห็นที่ปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมรอบตัว การรับรู้จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดความคิดรวบยอด ทักษะคิดของมนุษย์อันเป็นส่วนสำคัญยิ่งในกระบวนการเรียนการสอนและการใช้สื่อการสอนจึงจำเป็นต้องให้เกิดการรับรู้ที่ถูกต้องมากที่สุด กระบวนการรับรู้ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยภายใน เช่น ความเชื่อ ประสบการณ์ความจำเป็น เช่นเดียวกับลักษณะภายนอกของสิ่งที่กระตุ้นการรับรู้อาจจะพิจารณาเป็นกระบวนการกลั่นกรอง (จรรยา ยามาดี, 2553: 32-34)

ลักษณะสำคัญของการรับรู้

ลักษณะสำคัญของการรับรู้มี 6 ประการ คือ

1. ต้องมีพื้นฐานข้อมูลหรือความรู้ในเรื่องนั้นมาก่อน (Knowledge Based) หรือถ้าไม่มีความรู้อย่างน้อยต้องมีประสบการณ์เดิมในเรื่องนั้นอยู่บ้าง
2. จะต้องประกอบด้วยข้อวินิจฉัย (Inferential) ในขั้นตอนของกระบวนการรับรู้ทั้งนี้ เพราะในการรับรู้ต้องอาศัยวิธีการวินิจฉัยโดยการตั้งสมมุติฐานเข้าด้วยกันเพื่อให้การรับรู้ในสิ่งนั้นเกิดความสมบูรณ์มากที่สุด
3. จะต้องมีความสามารถในการแยกแยะ (Categorical) ลักษณะหรือคุณสมบัติที่สำคัญของข้อมูลนั้นได้อย่างถูกต้องซึ่งจะต้องอาศัยความจำจากประสบการณ์เดิมมาใช้
4. ลักษณะของการรับรู้จะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Relational) ของข้อมูลต่างๆ หลายประเภท
5. กระบวนการของการรับรู้จะต้องอาศัยการดัดแปลง (Adaptive) ข้อมูลจากประสบการณ์เดิมมาใช้ให้เหมาะกับแต่ละเรื่องที่กำลังรับรู้อยู่ในขณะนั้น
6. กระบวนการของการรับรู้มักจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ เป็นการทำงานของสมองในการรับรู้ข้อมูลต่างๆ

ธรรมชาติของการรับรู้ นักจิตวิทยาได้พยายามศึกษาและวินิจฉัยเพื่อหาข้อมูลในการนำมาอธิบายธรรมชาติของการเกิดการรับรู้ว่าต้องอาศัยองค์ประกอบอะไรบ้างจากการศึกษาได้สรุปดังนี้

1. การรับรู้จะต้องอาศัยความสามารถในการคัดเลือกสิ่งเร้าต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม (Perception is Selective) มนุษย์มีขีดจำกัดในการรับรู้ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องมีการเลือกไว้ในแต่ละ

สถานการณ์นั้นตนเองเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าใดบ้าง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกรับรู้ที่นักจิตวิทยาได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลไว้มีดังนี้

1.1 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากสภาพของสิ่งเร้า องค์ประกอบนี้นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า มนุษย์มักเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่น่าสนใจ เช่น ในเรื่องขนาดและความเข้มของสิ่งเร้า (Intensity and Size) มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่ เสียงดัง สีสด มากกว่าในเรื่องความเด่นหรือความแตกต่างจากสิ่งเร้าอื่น (Contrast) คนที่แต่งกายแตกต่างจากกลุ่มมักจะถูกมากกว่าผู้อื่นในเรื่องการทำซ้ำๆ (Repetition) สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเกิดหรือกระทำซ้ำๆ กันหลายครั้ง มนุษย์มักจะรับรู้ได้เร็วกว่าในเรื่องความเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า (Movement) สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเคลื่อนไหวจะได้รับความสนใจมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่นิ่ง

1.2 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากตัวมนุษย์ มนุษย์แต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกัน และความแตกต่างกันเป็นสาเหตุให้มนุษย์มีการเลือกการรับรู้ในสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างกัน องค์ประกอบอันเนื่องมาจากตัวมนุษย์ เช่น ความคาดหวัง (Set or Expectancy) จะมีผลต่อการเลือกรับรู้ของมนุษย์ เพราะจะเป็นตัวกำหนดขอบเขตและแนวทางของการเลือกรับรู้ความสนใจ (Interest) มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งๆ ที่ตนเองมีความสนใจมากกว่าสิ่งๆ ที่ตนเองไม่สนใจ ความต้องการ (Need) มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเลือกรับรู้

2. การรับรู้จะต้องมีการจัดระบบ (Perception is Organized) มนุษย์จะต้องมีการจัดระบบของข้อมูลที่จะรับรู้ โดยที่นำข้อมูลนี้มาจัดเป็นรูปแบบ (Pattern) และกฎเกณฑ์ (Principles) ที่มีความหมายเพื่อที่จะได้ง่ายต่อการรับรู้ เมื่อมนุษย์รับข้อมูลย่อยๆ หลายข้อมูล มนุษย์ต้องนำข้อมูลย่อยนั้นมารวมกันเพื่อให้เกิดเป็นสิ่งที่มีความหมาย ง่ายต่อการรับรู้และการจัดระบบ มีดังต่อไปนี้

2.1 การจัดหมวดหมู่ (Grouping) ของข้อมูลตามแนวความคิดของนักจิตวิทยา กลุ่มเกสตันท์ มนุษย์จะจัดกลุ่มประเภทของข้อมูลเหล่านี้เป็นพวกเดียวกัน คือ

- ความใกล้ชิด (Neediness or Proximity)
- ความเหมือน (Similarity)
- ความต่อเนื่อง (Continuity)
- ความสมบูรณ์ (Closure)

สิ่งเร้าใดก็ตามที่ยังขาดความสมบูรณ์หรือยังหาข้อยุติไม่ได้ มนุษย์มักจะรับรู้ให้เป็นภาพที่สมบูรณ์โดยเติมให้สมบูรณ์ตามประสบการณ์เดิมของตน

2.2 ภาพและพื้น (Figure and Ground) ในขณะที่มนุษย์มีสิ่งให้รับรู้มากมายสิ่งที่ได้ รับความสนใจหรือการรับรู้มากที่สุดก็จะปรากฏเด่นชัดเป็นภาพ (Figure) สิ่งอื่นๆ ที่ไม่ได้ได้รับความสนใจก็จะกลายเป็นพื้น (Ground)

การรับรู้เป็นการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ โดยจะนำไปสู่ทัศนคติ ความเชื่อ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ทั้งนี้ได้มีผู้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ดังนี้

บรรองค์ โดจินดา (2543: 287) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง การที่บุคคลได้รับตีความและตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การรับรู้แบ่งได้เป็น 2 กิจกรรม คือ การรับข้อมูลและการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ การรับรู้จะต้องคำนึงถึงความรู้ ความเข้าใจในข้อมูล ข่าวสาร ความสนใจและประสบการณ์จึงสามารถทำให้แปลความถูกต้อง

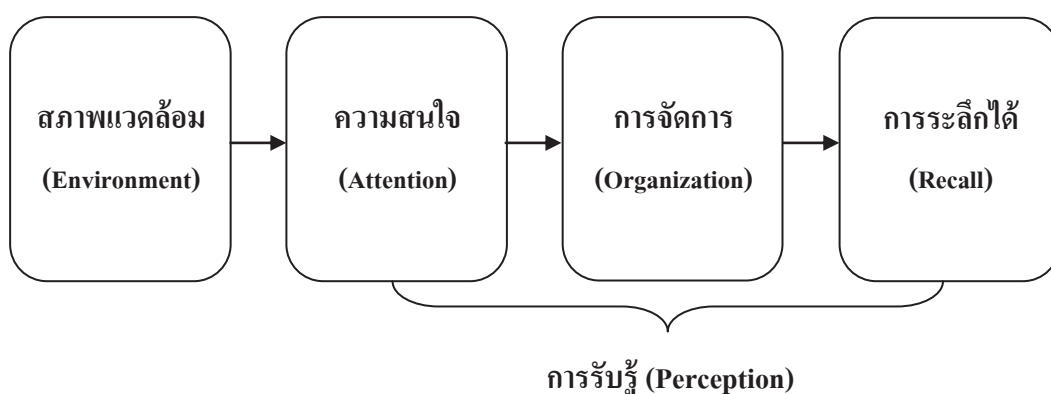
วัชร ทรัพย์มี (2533: 43) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง การตีความหมายการสัมผัสออกเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายซึ่งการตีความหมายนั้นจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือการเรียนรู้ การรับรู้เป็นสิ่งที่ถูกเลือกสรร เนื่องจากมนุษย์เลือกรับรู้สิ่งเร้าเป็นบางอย่างเท่านั้น

ลักขณา สิริวัฒน์ (2530: 62) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง อาการสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) และการรับรู้หรือการตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย อันเป็นที่รู้จัก เข้าใจกันและกันในการเปลี่ยนแปลงหรือตีความของการสัมผัส

روبบินส์ (Robbins, 2003: 124 อ้างถึงใน ใจชนก ภาคอิต, 2550: 27) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการแปลความหมายจากการสัมผัส การรับรู้ของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกันต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง และปัจจัยที่สำคัญ คือ ความสนใจต่อสิ่งเร้าซึ่งมีผลต่อการเลือกรับรู้ นอกจากนี้การจะรับรู้ได้ดีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล เช่น อวัยวะรับสัมผัส และประสบการณ์ที่ผ่านมา

ชิฟแมน และคานุก (Schiffman and Kanuk, 2000: 146 อ้างถึงใน พัจจนอร์ โสทธิทัต, 2551: 10) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลเลือกสรรจัดระเบียบและตีความหมายสิ่งกระตุ้นออกมาเป็นภาพที่มีความหมายและเกิดเป็นภาพรวมขึ้นมา โดยที่บุคคล 2 คนได้รับสิ่งกระตุ้นอย่างเดียวกันและอยู่ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกันแต่จะมีอิทธิพลต่อการเลือกการรู้จัก การตีความหมายของแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับความจำเป็น (Need) ค่านิยม (Values) และความคาดหวัง (Expectation) แรงจูงใจ (Motives) ที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆ อีกทั้งยังได้กล่าวเกี่ยวกับกระบวนการเลือกรับรู้ว่านอกเหนือจากการเลือกเปิดรับสิ่งเร้า (Selective Exposure) การเลือกจัดการกับสิ่งเร้า (Selective Organization) และเลือกตีความสิ่งเร้า (Selective Interpretation) แล้วในกระบวนการเลือกรับรู้ยังรวมไปถึงการต่อต้านการรับรู้ (Perceptual Defense) และการปิดกั้นการรับรู้ (Perceptual Blocking) โดยที่การต่อต้านการรับรู้ (Perceptual Defense) หมายถึง การที่ผู้บริโภคสื่อมักจะคัดเลือกรับรู้สิ่งเร้าที่คิดว่าจะคุกคามจิตใจของตนออกไป ถึงแม้ว่าจะมีการเปิดรับสิ่งเร้านั้นไปแล้วก็ตาม นอกจากนี้ผู้รับสื่ออาจบิดเบือนข้อมูลที่ได้รับจากสิ่งเร้านั้นๆ โดยไม่รู้ตัวก็ได้ หากข้อมูลนั้นไม่สอดคล้องกับความต้องการ ค่านิยมหรือความเชื่อของผู้รับสื่อ

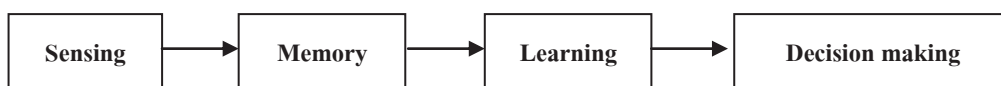
วาร์คเนอร์ และฮอร์เลนเบิร์ก (Wagner and Hollenbeck, 2005: 72 อ้างถึงใน สลักจิต ภูประกร, 2555: 17) กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่ปัจเจกบุคคล เลือก (Select) จัดการ (Organize) เก็บ (Store) และรับ (Retrieve) ข้อมูล ซึ่งมีกระบวนการสำคัญในการจัดระบบหรือตีความสิ่งที่ประสาทสัมผัส ได้ เพื่อให้ความหมายให้กับสภาพแวดล้อมของสิ่งนั้นๆ โดยนำมาใช้เป็นหลักในการออกแบบสอบถามเพื่อประเมินการรับรู้ ซึ่งมีกระบวนการสำคัญดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 กระบวนการรับรู้ของ Wagner and Hollenbeck

ที่มา : สลักจิต ภูประกร, ความพึงพอใจในสวัสดิการที่ได้รับของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำนักงานใหญ่ (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2555), 17.

กันยา สุวรรณแสง (2540: 129) กล่าวถึง กระบวนการรับรู้ประกอบด้วย 3 กระบวนการหลัก คือ 1. กระบวนการภายนอกหรือสิ่งเร้า 2. กระบวนการภายในหรือการรับรู้ และ 3. กระบวนการแสดงออกหรือปฏิกิริยาตอบสนอง

ภาพที่ 4 กระบวนการรับรู้

ที่มา : กันยา สุวรรณแสง, จิตวิทยาทั่วไป (กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2540), 129

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2537: 122) กล่าวถึงการรับรู้และกระบวนการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลได้เลือกสรรการจัดระเบียบและการตีความหมายข้อมูล เพื่อที่จะสร้างภาพที่มีความหมายของโลกหรืออาจหมายถึงกระบวนการของความเข้าใจของบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับ

กับปัจจัยภายใน เช่น ความเชื่อ ประสบการณ์ ความจำเป็นและอารมณ์ เช่นเดียวกับภาพลักษณ์ภายนอกของสิ่งกระตุ้นการรับรู้ อาจพิจารณาเป็นกระบวนการกลั่นกรอง การรับรู้จะแสดงถึงความรู้สึกจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้รสชาติและได้รู้สึก มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ข่าวสารจึงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่นำมาใช้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความต้องการข่าวสาร ความอยากรู้ของมนุษย์จะเพิ่มปริมาณขึ้นจึงเกิดการรับรู้ ดังนั้น การเปิดรับข่าวสารจึงหมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้และประสบการณ์ของมนุษย์ในชีวิตประจำวันอย่างเป็นขั้นตอนการรับรู้เป็นผลเนื่องมาจากการที่มนุษย์ใช้อวัยวะรับสัมผัส (Sensory motor) ซึ่งเรียกว่า เครื่องรับ (Sensory) ทั้ง 5 ชนิด คือ ตา หู จมูก ลิ้นและผิวหนัง

นอกจากนี้ พัทธนี เชยจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และฉัตรนันทน์ อนุวัชรวิวัฒน์ (2541: 113) กล่าวถึงความแตกต่างในการรับรู้ระหว่างบุคคลว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านโดยบุคคลที่มีปัจจัยเหล่านั้นต่างกันจะมีการรับรู้ในเรื่องเดียวกันแตกต่างกัน คือ

การรับรู้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร ทักษะคิดและความคาดหวังของผู้ส่งสาร การรับรู้เป็นกระบวนการทางจิตที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับเป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน การตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจและความรู้สึกของตนเอง การรับรู้ของบุคคลเป็นผลมาจากสภาพร่างกายหรือความสามารถทางกายภาพของบุคคล (Physical Ability) การฝึกฝนทางสังคมและวัฒนธรรม (Cultural Training) และลักษณะทางจิตวิทยาของบุคคล (Personal Psychology) เมื่อบุคคลสองคนมีปัจจัยเหล่านี้แตกต่างกันแม้ได้รับสารอย่างเดียวกันก็รับรู้สารอย่างเดียวกันนั้นได้ต่างกัน

จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดของ บรรยง โตจินดา ซึ่งได้กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้ หมายถึง การที่บุคคลได้รับตีความและตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น โดยแบ่งการรับรู้เป็น 2 กิจกรรม ประกอบด้วย การรับข้อมูลและการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ โดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้มากำหนดตัวแปรการรับรู้ต่อการรับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในรอบแนวคิดการวิจัย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสามารถอธิบายงานวิจัยในส่วนนี้ได้อย่างครอบคลุม

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ

จักรกริช ใจดี (2542) กล่าวถึงความเข้าใจ (Comprehension) ไว้ว่า ความเข้าใจสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่างๆ ได้ทั้งภาษา รหัส สัญลักษณ์ ทั้งรูปธรรมและนามธรรม

แบ่งเป็นการแปลความ การตีความ การขยายความ จักรกริช ใจดี (2542: 8-9) ได้แยกความเข้าใจ ออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การแปลความ คือ ความสามารถในการจับใจความให้ถูกต้องกับสิ่งที่สื่อความหมาย หรือความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งหรือจากการสื่อสาร รูปแบบหนึ่งไปสู่อีกรูปแบบหนึ่ง

2. การตีความ คือ ความสามารถในการอธิบายหรือแปลความหมายหลายๆ อันมาเรียบเรียง โดยการจัดระเบียบสรุปยอดเป็นเนื้อความใหม่ โดยยึดเป็นเนื้อความเดิมเป็นหลักไม่ต้องอาศัยหลักเกณฑ์อื่นใดมาใช้

3. การขยายความ คือ ความสามารถที่ขยายเนื้อหาข้อมูลที่รับรู้มาให้มากขึ้นหรือเป็นความสามารถในการทำนายหรือคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างดี โดยอาศัยข้อมูลอ้างอิงหรือแนวโน้มที่เกินเลยจากข้อมูล

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2538: 170) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจไว้ว่า ความเข้าใจ (Comprehension or Understanding) หมายถึง พฤติกรรมความรู้ที่แสดงว่าสามารถอธิบายได้ขยายความด้วยคำพูดของตนเองได้มุ่งให้ผู้เรียนรู้เกิดพฤติกรรมหรือการตอบสนอง 3 แบบ คือ การแปล (Translation) การตอบสนอง (Interpretation) การขยายความสรุปความ (Extrapolation)

สุนันท์ อังเกิดโชค (2530: 27-28) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจไว้ว่า ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถทาง ปัญญา และทักษะ ได้แก่

- ความสามารถที่จะให้ความหมายของคำ (การแปล)
- ความสามารถในการเข้าใจความหมายของการคิด (การตีความ)
- ความสามารถในการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้จากการกระทำ

จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ ผู้วิจัยได้เลือกใช้นิวทิดของ สุนันท์ อังเกิดโชค ซึ่งได้กล่าวถึง ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถทางปัญญาและทักษะ ได้แก่ การแปลความ การตีความและ การประเมินค่า โดยผู้วิจัยได้ใช้นิวทิดนี้มากำหนดตัวแปรของความเข้าใจต่อการรับชมสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในรอบแนวคิดการวิจัยซึ่งแนวคิดดังกล่าวสามารถอธิบายส่วนของงานวิจัยนี้ได้อย่างครอบคลุม

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้รับสื่อ

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง กิจกรรมทุกประเภทที่มนุษย์ทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสังเกตได้หรือไม่ เช่น การทำงานของหัวใจ การทำงานของกล้ามเนื้อ การเดิน การพูด การคิด ความรู้สึก ความชอบ ความสนใจ

อรุณ รักธรรม (2524: 13) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การปฏิบัติของบุคคลใดบุคคลหนึ่งแสดงต่อบุคคลหนึ่งหรือบุคคลอื่นในการที่ถูกต้องหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พฤติกรรม กระบวนการที่เกิดขึ้นโดยการกระทำที่มีการประสานสัมพันธ์ระหว่างระบบร่างกายกับเครื่องกระตุ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ลิจิต กาญจนารัตน์ (2525: 3) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรม คือ กิจกรรมใดๆ ก็ตามของอินทรีย์ที่สังเกตได้โดยคนอื่นหรือโดยเครื่องมือของผู้ทดลอง เช่น เด็กรับประทานอาหาร ชี้อัจกรยาน หัวเราะและร้องไห้ กริยาเหล่านี้กล่าวถึงพฤติกรรมทั้งสิ้น การสังเกตพฤติกรรมอาจทำได้โดยใช้เครื่องมือเข้าช่วย เช่น การใช้เครื่องตรวจคลื่นสมอง

พบรัก แยมฉิม (2548: 6) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม (Practice) หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลนั้น โดยมีพื้นฐานมาจากความรู้และทัศนคติของตนเอง ซึ่งการที่บุคคลมีพฤติกรรมต่างกันอาจเนื่องมาจาก มีความรู้ทัศนคติที่ต่างกัน โดยความแตกต่างอาจเกิดขึ้นจากการเปิดรับสื่อ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดประสบการณ์สั่งสมที่แตกต่างกันซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด

สมิต สัจฉกร (2545: 22) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม (Practice) หมายถึง การแสดงออกทางความคิดและความรู้สึก โดยทั่วไปจะเห็นได้จากการกระทำของบุคคล ผู้ใดมีความคิดและความรู้สึกที่ดี ก็จะมีการกระทำที่ดี พฤติกรรมที่ดีย่อมนำมาซึ่งผลดีจึงนับเป็นลักษณะประจำตัวที่ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มี

วินัย เพชรช่วย (2543: 24) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม (Practice) หมายถึง ทุกอย่างที่บุคคลทำ และสามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงหรือโดยการอนุมาน การกระทำของมนุษย์ที่แสดงออกทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ แบ่งออกเป็น พฤติกรรมมนุษย์ที่สังเกตได้โดยตรง คือ มีการกระทำปรากฏให้เห็นชัดเจน เช่น การนอน การกิน การเดิน การนั่ง การยิ้ม หัวเราะ เป็นต้น และพฤติกรรมมนุษย์บางอย่างไม่อาจสังเกตได้โดยตรง คือ เพราะความซับซ้อนและอยู่ภายใน เช่น ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ การตัดสินใจ เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้จะรู้ได้จากการอนุมานจากการกระทำต่างๆของมนุษย์

สุปรียา ตันสกุล (2544: 34) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม (Practice) หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นภายในบุคคล เช่น ความรู้ ความรู้สึก การจงใจ ความเชื่อ ฯลฯ รวมทั้งการกระทำการปฏิบัติ เช่น การบริโภค การเดิน เป็นต้น

สุรพล พยอมแยม (2545: 18-19) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม (Behavior) ในทางจิตวิทยานั้น หมายถึง การกระทำอันเนื่องมาจากการกระตุ้นหรือถูกถูกจูงใจจากสิ่งเร้าต่างๆ การกระทำหรือพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ใช้กระบวนการกลั่นกรอง ตกแต่งและตั้งใจที่จะทำให้เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้อื่นได้สัมผัสรับรู้ ทั้งนี้เราจะเห็นได้ว่ามีพฤติกรรม

จำนวนมากที่แม้จะกระทำด้วยสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายเดียวกัน แต่ลักษณะท่าทีกิริยาอาการอาจแตกต่างกันไป เมื่อบุคคล เวลา สถานที่ หรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะการกระทำในแต่ละครั้งของบุคคลที่มีสภาพร่างกายปกติแล้วจะต้องผ่านกระบวนการคิดและการตัดสินใจอันประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้กระทำพฤติกรรมนั้นๆ จึงทำให้พฤติกรรมของแต่ละคนและพฤติกรรมแต่ละคราวเปลี่ยนแปลงไปหรือปรับเปลี่ยนไปตามเรื่องที่เกี่ยวข้องเสมอ ด้วยเหตุผลที่ว่าพฤติกรรมแต่ละครั้งเกิดจากกระบวนการ ดังนั้น หากพิจารณาแยกกระบวนการนั้นออกเป็นส่วนๆ แล้วจะพบว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. ส่วนการแสดงออกหรือกิริยาท่าทาง (Acting)
2. ส่วนการคิดเกี่ยวกับกิริยานั้น (Thinking)
3. ส่วนความรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนั้น (Feeling)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสามารถที่จะสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำหรือแสดงออกมา เพื่อตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของบุคคลทั้งภายในและภายนอกโดยมีพื้นฐานมาจากความรู้และทัศนคติของตนเอง สามารถสังเกตได้โดยการใช้เครื่องมือทดลอง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ประกอบด้วยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายใน เป็นปัจจัยภายในที่อยู่ในตัวบุคคลแต่ละคนและมีอิทธิพล ได้แก่ การรับรู้ การจูงใจ การเรียนรู้ ทัศนคติ สามารถอธิบายตามรายละเอียดดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation) หมายถึง การกระตุ้นให้กระทำซึ่งกระทำจูงใจจะเกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและจำมีผลต่อพฤติกรรม เพราะพฤติกรรมทั้งหมดเป็นพฤติกรรมที่ต้องได้รับการกระตุ้นจากทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความต้องการต่างๆ ของบุคคลที่เป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมและได้พัฒนาในรูปแบบลำดับความต้องการสำหรับบุคคลแต่ละคนเพราะความต้องการดังกล่าวเป็นสิ่งจูงใจให้เกิดพฤติกรรม ลำดับความต้องการลำดับของ มาสโลว์ มี 5 ระดับ โดยเริ่มจากระดับความต้องการขั้นพื้นฐานตามลำดับโดยหากต้องการในระดับแรกๆ ได้รับการตอบสนอง มนุษย์ก็จะมีความต้องการในลำดับถัดไป ดังนี้ ความต้องการด้านกายภาพหรือร่างกาย ความต้องการด้านความปลอดภัยและความมั่นคง ความต้องการด้านการยกย่อง ความต้องการด้านสังคมและความต้องการประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิต

2. การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการที่บุคคลคัดเลือก จัดระเบียบการตีความหมายข้อมูลเพื่อกำหนดเป็นภาพที่มีความหมายขึ้นมาหรือเป็นกระบวนการรับรู้ การจัดระเบียบและการตีความหมายข้อมูลหรือสิ่งกระตุ้น โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นให้ตอบสนองต่อตัวกระตุ้นแล้วการรับรู้จะเข้ามามีบทบาทต่อไป ทั้งนี้ขึ้นกับความรู้และประสบการณ์

ของแต่ละคน นอกจากนี้การรับรู้อาจจะอยู่บนพื้นฐานที่ไม่มีเหตุผลในความเป็นจริง การรับรู้มีความสำคัญ เนื่องจากการรับรู้ของคนเป็นแบบเลือกสรร หมายถึง บุคคลเลือกรับรู้ในสิ่งที่คนต้องการรับรู้โดยกระบวนการรับรู้มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การเปิดรับข้อมูลที่ได้เลือกสรร เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคเปิดโอกาสให้ข้อมูลเข้ามาสู่ตัวเอง ถ้ามีข้อมูลที่รับเข้ามาน่าสนใจ เช่น ผู้ชมรายการโทรทัศน์อาจจะเปลี่ยนช่องหรือเดินออกจากห้องเมื่อข่าวสารหรือโฆษณานั้นไม่น่าสนใจหรือชมต่อไป ถ้าข่าวหรือโฆษณานั้นน่าสนใจ

ขั้นที่ 2 การตั้งใจรับข้อมูลที่ได้เลือกสรร เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคติดตามที่จะรับรู้ข้อมูลหรือสิ่งกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความตั้งใจ ถ้าข้อมูลในขั้นที่ 1 น่าสนใจจะต้องใช้ความพยายามที่จะสร้างงานการตลาดให้มีลักษณะเด่น เพื่อทำให้กลุ่มเป้าหมายเกิดความตั้งใจ รับรู้ข่าวสารอย่างต่อเนื่อง

ขั้นที่ 3 ความเข้าใจข้อมูลที่ได้เลือกสรร ในขั้นนี้เป็นการตีความหมายของข้อมูลที่ได้รับรู้ความเข้าใจในการตีความนั้นๆ ขึ้นอยู่กับทัศนคติ ความเชื่อถือและประสบการณ์ของผู้บริโภค

ขั้นที่ 4 การยอมรับข้อมูลที่ได้รับเลือกสรร เป็นการยอมรับหรือไม่ยอมรับในสิ่งที่เข้าใจ ถ้ายอมรับก็ไปสู่ขั้นที่ 5

ขั้นที่ 5 การเก็บรักษาข้อมูลที่ได้รับเลือกสรร หมายถึง การที่ผู้บริโภคจดจำข้อมูลบางส่วนที่เข้าใจที่ยอมรับและที่เห็น ซึ่งสิ่งที่จดจำจะเป็นความทรงจำที่ถูกนำมาใช้ใหม่

1. การเรียนรู้ (Learning) การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลซึ่งเกิดจากประสบการณ์หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความโน้มเอียงของพฤติกรรมที่เป็นผลอันเนื่องมาจากการสังเกตและประสบการณ์ที่ผ่านมา หลังจากบุคคลได้รับการกระตุ้นโดยการรับรู้ถึงตัวกระตุ้นซึ่งได้เข้าสู่การเรียนรู้แล้ว ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ความเข้าใจเน้นบทบาทการตั้งใจและกระบวนการด้านจิตใจในการตอบสนองที่ต้องการ โดยกระบวนการข้อมูล หมายถึง กระบวนการซึ่งกระตุ้นมีการรับ (Receive) ตีความหมาย (Interpreted) เก็บรักษา (Store) ในความทรงจำ (Memory) และนำกลับมาใช้ภายหลัง (Retrieve)

2. บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึง ลักษณะทุกอย่างที่ทำให้ปัจเจกชนคนใดคนหนึ่งแตกต่างไปจากอื่นๆ หรือบุคลิกภาพ เป็นผลรวมของแบบแผนของคุณลักษณะของบุคคลแต่ละคน ทำให้มีลักษณะเฉพาะตัว

3. ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง ความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้ เพื่อให้มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรืออาจหมายถึง การแสดงความรู้สึกภายในที่สะท้อนว่าคุณมีความโน้มเอียงพอใจหรือไม่พอใจต่อบางสิ่ง ทัศนคติไม่

สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงอาจสังเกตได้จากการกระทำ ซึ่งองค์ประกอบของทัศนคติประกอบด้วย

- องค์ประกอบทางด้านความคิดหรือการรับรู้ ประกอบด้วยความเชื่อ ความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

- องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก คือ ความรู้สึกโดยรวมในเรื่องของความชอบและอารมณ์ที่มีต่อวัตถุนั้นๆ

- องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม คือ ความโน้มเอียงที่จะเกิดพฤติกรรมหรือความตั้งใจที่จะเกิดพฤติกรรมทำให้เกิดการวางแผนว่าจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ปัจจัยภายนอก (External Variables) ปัจจัยภายนอกมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้บริโภค ได้แก่ อิทธิพลของกลุ่มหรือสังคม พิจารณาจากวงกว้างสุดไปสู่ส่วนที่ใกล้ที่สุด ดังนี้ วัฒนธรรม กลุ่มอ้างอิง ชั้นทางสังคม ครอบครัว โดยอธิบายตามลำดับดังนี้

1. วัฒนธรรม (Culture) หมายถึง ผลรวมของการเรียนรู้ (Learning) ความเชื่อถือ (Beliefs) ค่านิยม (Values) และขนบธรรมเนียมประเพณี (Customs) ซึ่งกำหนดพฤติกรรมของผู้บริโภคในสังคมในสังคมหนึ่งและครอบคลุมถึงทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในด้านความคิดและการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2. ชั้นทางสังคม (Social Class) หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความคล้ายกันในด้านพฤติกรรมฐานะทางเศรษฐกิจเป็นเกณฑ์ ความหมายนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่าสังคมแบ่งออกเป็นชั้นๆ หลายกลุ่มชั้นทางสังคมกำหนดตำแหน่งของบุคคลภายในระบบชั้น ชั้นทางสังคมเป็นที่น่าสนใจของนักการตลาดมาก เนื่องจากแบบของการบริโภคมักจะเกี่ยวพันกับชั้นทางสังคมโดยตรง

3. กลุ่มอ้างอิง (Reference Group) หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งใช้เป็นแหล่งอ้างอิง (หรือเปรียบเทียบ) สำหรับบุคคลใดบุคคลหนึ่งในการกำหนดค่านิยม (Values) ทัศนคติ (Attitudes) และพฤติกรรม (Behavior) ใดๆ ใดอย่างหนึ่งหรือพฤติกรรมต่างๆ ไปหรือหมายถึง บุคคลหรือกลุ่ม ซึ่งมีอิทธิพลที่สำคัญต่อพฤติกรรมของบุคคล กลุ่มอ้างอิงทั่วไปมี 2 กรณี คือ กลุ่มอ้างอิงพื้นฐาน ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือค่านิยมต่างๆ ไป ตัวอย่างของกลุ่มอ้างอิงสำหรับเด็ก คือ ครอบครัวและกลุ่มอ้างอิงเปรียบเทียบ กลุ่มนี้อาจจะเป็นครอบครัวและเพื่อนบ้าน นักร้อง ดารา นักกีฬา ซึ่งมีรูปแบบการดำรงชีวิตน่าพึงพอใจและมีคุณค่าต่อการเลียนแบบค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรม

จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดของ สุรพล พยอมแย้ม ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า การกระทำอันเนื่องมาจากการกระตุ้นหรือถูกจูงใจจากสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งประกอบด้วย ส่วนความรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนั้น ส่วนการคิดเกี่ยวกับกริยานั้นและส่วนการ

แสดงออกหรือกริยาท่าทาง โดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้มากำหนดตัวแปรพฤติกรรมต่อการรับชม สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในกรอบแนวคิดการวิจัย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสามารถอธิบายส่วนของงานวิจัยนี้ได้อย่างครอบคลุม

พฤติกรรมของผู้รับสื่อ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ ทักษะและพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเชิงประมาธค่ากับพฤติกรรมที่แสดงอย่างสอดคล้องกัน คือ รู้สึกก็แสดงออกมา ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับตัวแปร 3 ตัว คือ ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Attitude) และการยอมรับปฏิบัติ (Practice) ของผู้รับสารอันอาจมีผลกระทบต่อสังคมต่อไป จากการรับสารนั้นๆ การเปลี่ยนแปลงทั้งสามประเภทนี้จะเกิดขึ้นในลักษณะต่อเนื่อง กล่าวคือ เมื่อผู้รับสารได้รับสารก็จะทำให้เกิดความรู้ เมื่อความรู้เกิดขึ้นก็จะไปมีผลทำให้เกิดทัศนคติและขั้นสุดท้าย คือ การก่อให้เกิดการกระทำทฤษฎีนี้อธิบายการสื่อสารหรือสื่อมวลชนว่าเป็นตัวแปรต้นที่สามารถเป็นตัวนำการพัฒนาเข้าไปสู่ชุมชนได้ด้วยการอาศัย (KAP) เป็นตัวแปรตามในการวัดความสำเร็จของการสื่อสารเพื่อการพัฒนา (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533: 118)

สื่อมีบทบาทสำคัญในการนำข่าวสารต่างๆ ไปเผยแพร่เพื่อให้ผู้รับสื่อได้รับทราบฯ ขณะนี้มีสารใดบ้างมีเรื่องราวใดบ้างที่ต้องการบอกแก่ผู้รับสื่อ เมื่อมีผู้บริโภคได้รับทราบข่าวสารนั้นๆ ย่อมก่อให้เกิดทัศนคติและเกิดพฤติกรรมต่อไป ซึ่งมีลักษณะสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่เป็นที่ยอมรับกันว่าการสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการดำเนินโครงการต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ การที่คนเดินเท้ามีพฤติกรรมปฏิบัติตามกฎจราจรได้ก็ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการเพิ่มพูนความรู้ สร้างทัศนคติที่ดีและเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสมโดยผ่านสื่อชนิดต่างๆ ไปยังผู้บริโภค กลุ่มเป้าหมายการเลือกใช้สื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารไปยังผู้รับสื่อ กลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้สื่อนั้นมีประสิทธิภาพสูงสุด (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533: 120-121)

เช่นเดียวกับการสื่อสารในเรื่องของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หากมีการสื่อสารถึงเรื่องดังกล่าวไปยังกลุ่มผู้บริโภคได้อย่างชัดเจน ทั้งในเรื่องของรูปแบบ ความหมาย และความสำคัญของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทก็จะส่งผลให้ผู้บริโภคเกิดความรู้ เมื่อเกิดความรู้ก็จะส่งผลให้เกิดทัศนคติและเกิดพฤติกรรมในการปฏิบัติต่อไป

จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้รับรับสื่อ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดของสุรพงษ์ โสธนะเสถียร ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า เมื่อผู้รับสารได้รับสารก็จะทำให้เกิดความรู้ เมื่อเกิดความรู้ขึ้นก็จะไปมีผลทำให้เกิดทัศนคติและขั้นสุดท้าย คือ ก่อให้เกิดการกระทำ โดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้

มาอธิบายในงานวิจัยส่วนของคุณสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำนำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อ

ข่าวสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม เพราะนอกจากความต้องการปัจจัยพื้นฐานในทุกๆด้านแล้ว ข่าวสารมีความจำเป็นอย่างมากในชีวิตประจำวันโดยข่าวสารจะเป็นปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเมื่อยามเกิดปัญหาและเกิดความไม่แน่ใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเมื่อยามเกิดปัญหาและเกิดความไม่แน่ใจใจสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดความต้องการข่าวสารเพิ่มมากขึ้น (ชวรัตน์ เชิดชัย, 2527: 170-171)

ข่าวสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจหรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนอกจากนั้นข่าวสารยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เปิดรับมีความทันสมัย สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของโลกปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ ชาร์ลส์ เค อัทकिन (Charles K. Atkin, 1973: 208 อ้างถึงใน พัชรี เขจรธยา และคณะ, 2548: 15) ได้กล่าวว่า บุคคลที่เปิดรับข่าวสารมากย่อมมีหูตากว้างไกลมีความรู้ความเข้าใจในสภาพแวดล้อมและเป็นคนทันสมัยทันเหตุการณ์กว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย

ทั้งนี้ บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่านมามีผู้คนทั้งหมดแต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน ดังนั้น ข่าวสารที่หลั่งไหลผ่านเข้ามาไปยังบุคคลจากช่องทางต่างๆ นั้น มักจะถูกคัดเลือกตลอดเวลา ข่าวสารที่น่าสนใจ มีประโยชน์และเหมาะสมตามความนึกคิดของผู้รับสารจะเป็นข่าวสารที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร (กิตติมา สุรสุนธิ, 2533: 46-47 อ้างถึง ใน พัชรี เขจรธยาและคณะ, 2548: 15) โดยปกติพฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสารนั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ คือ

1. ความเหงา ซึ่งเป็นเหตุผลทางจิตวิทยาที่ว่า ปกติมนุษย์ไม่ชอบอยู่ตามลำพัง ดังนั้นจึงรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์แต่เมื่อไม่สามารถทำได้ก็ใช้วิธีอื่น คือ การหันมาหาสื่ออย่างอื่นแทน

2. ความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ ในการนำเสนอข่าวสารต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็นนี้ โดยเริ่มตั้งแต่สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปจนถึงสิ่งที่อยู่ไกลตัว

3. ประโยชน์ใช้สอย (Self-aggrandizement) โดยอาศัยหลักพื้นฐานว่ามนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัว การรับสารจึงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ทั้งในด้านความสะดวกสบายความสนุกสนานเพลิดเพลินและความสุขกายสบายใจ

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อ สื่อแต่ละประเภทมีลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน สื่อแต่ละประเภทจึงตอบสนองความพึงพอใจของผู้รับสารไปคนละอย่าง เช่น หนังสือพิมพ์ ทำให้ผู้รับสาร สัมผัสกับสังคมภายนอกได้อย่างกว้างขวางและละเอียดละออมากกว่าสื่ออื่นๆ ในขณะที่โทรทัศน์เป็นสื่อที่สามารถชดเชยความรู้สึกหรือสิ่งที่ตนไม่มี เป็นต้น

จากสาเหตุดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า โดยธรรมชาตินั้นบุคคลมีแนวโน้มที่จะเปิดรับข่าวสารอยู่ตลอดเวลาเพียงแต่จะเปิดรับจากสื่อทางใดเท่านั้น ทั้งนี้โดยมีปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดดังนี้ คือ (ขวัญเรือน กิตติวัฒน์, 2531: 23-26)

1. ปัจจัยบุคลิกภาพและจิตวิทยาส่วนบุคคล ซึ่งเป็นแนวคิดเชิงพฤติกรรมศาสตร์ที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยสิ่งเร้าและการตอบสนอง การเสริมแรง การลงโทษและการทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน การดำรงชีวิตภายในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลถึงระดับสติปัญญา ความคิดทัศนคติ ตลอดจนกระบวนการรับรู้ การเรียนรู้ การจูงใจ นั่นคือคนแต่ละคนจะสร้างรูปแบบที่เป็นบุคลิกภาพส่วนบุคคลนั้น ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบพฤติกรรมของการสื่อสารโดยเฉพาะในแง่ของการเปิดรับ (Selective Retention) การเลือกรับรู้ (Selective Perception) และการจดจำ (Selective Retention) ซึ่งแตกต่างกันไปตามกรอบแห่งการอ้างอิง (Frame of Reference) ที่สะสมมาแต่อดีต

2. ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของคนเรา เนื่องจากคนเรามักจะถือกลุ่มสังคมที่เราสังกัดอยู่เป็นกลุ่มอ้างอิงในการตัดสินใจที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมใดๆ ก็ตาม กล่าวคือ เมื่อคนเรากระทำหรือแสดงความคิดเห็นไปในทางเดียวกับค่านิยมของกลุ่มก็จะได้รับความนิยมชมชอบจากกลุ่ม ในทางตรงกันข้ามหากมีการขัดแย้งกับค่านิยมของกลุ่มก็อาจได้รับการลงโทษจากกลุ่ม ด้วยเหตุนี้คนเราจึงพยายามคล้อยตามกลุ่มทั้งในแง่ความคิดทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบการสื่อสาร เป็นแนวคิดในเชิงทฤษฎีสังคมวิทยาและจิตวิทยาสังคม โดยลักษณะพื้นฐานของคนบางประการที่เหมือนกันมาจัดแบ่งแยกบุคคลเข้าไว้เป็นประเภทเดียวกันซึ่งลักษณะพื้นฐานดังกล่าว ได้แก่ เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ เป็นต้น ตามแนวคิดนี้จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันย่อมจะได้รับเนื้อหาข่าวสารที่เกี่ยวกับสัญลักษณ์การ

จัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ไม่มากก็น้อยและในทำนองเดียวกันย่อมจะมีการตอบสนองต่อเนื้อหาดังกล่าวไปในรูปแบบที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

การเลือกสรรข่าวสารของบุคคลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงพฤติกรรมการสื่อสารของแต่ละบุคคลว่าความแตกต่างกันทางสภาพส่วนบุคคลหรือสภาพจิตวิทยามีผลต่อการเปิดรับข่าวสารโดยมีกระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ที่แตกต่างกัน

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2533: 40-44) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการเลือกเปิดรับสารหรือการบริโภคข่าวสารของผู้รับสารไว้ 4 ประการ คือ

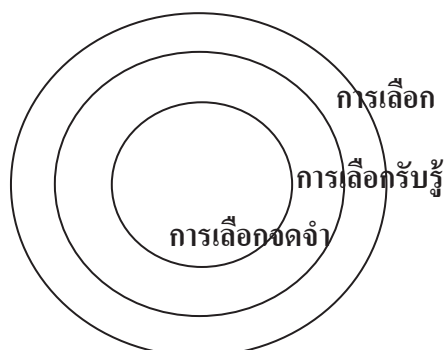
1. เพื่อการรับรู้ (Cognition) คือ ผู้รับสารต้องการสารสนเทศ (Information) เพื่อสนองต่อความต้องการและความอยากรู้
2. เพื่อความหลากหลาย (Diversions) เช่น การเปิดรับสื่อเพื่อแสวงหาความเข้าใจ ตื่นเต้น สนุกสนาน รวมทั้งการพักผ่อน
3. เพื่อรรถประโยชน์ทางสังคม (Social Utility) หมายถึง การต้องการสร้างความคุ้นเคยหรือการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เช่น การใช้ภาษาร่วมสมัย เพื่อหลีกเลี่ยงงานประจำหรือหลีกเลี่ยงคนรอบข้าง
4. การผลละสังคม (Withdrawal) เป็นการเปิดรับสื่อหรือเข้าหาสื่อ เพื่อหลีกเลี่ยงงานประจำหรือหลีกเลี่ยงคนรอบข้าง

โจเซฟ ที แคลปเปอร์ (Klapper, J.T., 1960: 19-25 อ้างถึงใน พัทณี เศษจรยา และคณะ, 2548: 15) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการเลือกรับข่าวสารหรือเปิดรับข่าวสารเปรียบเสมือนเครื่องกรองข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยการกลั่นกรอง 4 ชั้นตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) เป็นขั้นแรกในการเลือกช่องทางการสื่อสารบุคคลจะเลือกเปิดรับสื่อและข่าวสารจากแหล่งสารที่มีอยู่ด้วยกันหลายแหล่ง เช่น การเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกเปิดวิทยุกระจายเสียงสถานีใดสถานีหนึ่งตามความสนใจและความต้องการของตน อีกทั้งทักษะและความชำนาญในการรับรู้ข่าวสารของคนเรานั้นก็ต่างกัน บางคนถนัดที่จะฟังมากกว่าอ่านก็จะชอบฟังวิทยุคู่โทรทัศน์มากกว่าอ่านหนังสือ
2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) ผู้เปิดรับข่าวสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ความเข้าใจหรือทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้ว เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจ ที่เรียกว่า ความไม่สอดคล้องทางด้านความเข้าใจ (Cognitive Dissonance)

3. การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation) เมื่อบุคคลเปิดรับข้อมูลข่าวสารแล้วก็เชื่อว่ารับรู้ข่าวสารทั้งหมดตามเจตนาธรรมณ์ของผู้ส่งสารเสมอไป เพราะคนเรามักเลือกรับรู้และตีความหมายสารแตกต่างกันไปตามความสนใจ ทักษะคติ ประสบการณ์ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจ สภาวะทางร่างกายหรือสภาวะทางอารมณ์และจิตใจ ฉะนั้นแต่ละคนอาจตีความเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลดังกล่าว นอกจากจะทำให้ข่าวสารบางส่วนถูกตัดทิ้งไปยังมีการบิดเบือนข่าวสารให้ผิดทิศทางเป็นที่น่าพอใจของแต่ละบุคคลด้วย

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) บุคคลจะเลือกจดจำข่าวสารในส่วนที่ตรงกับ ความสนใจ ความต้องการ ทักษะคติ เป็นต้น ของตนเองและมักจะลืมหรือไม่นำไปถ่ายทอดต่อในส่วนที่ตนเองไม่สนใจ ไม่เห็นด้วยหรือเรื่องที่ขัดแย้งด้านกับความคิดของตนเอง ข่าวสารที่คนเราเลือกจำไว้นั้นมักมีเนื้อหาที่จะช่วยส่งเสริมหรือสนับสนุนความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ทักษะคติ ค่านิยมหรือความเชื่อของแต่ละคนที่มีอยู่เดิมให้มีความมั่นคงชัดเจนยิ่งขึ้นและเปลี่ยนแปลงยากขึ้น เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ในโอกาสต่อไป ส่วนหนึ่งอาจนำไปใช้เมื่อเกิดความรู้สึกขัดแย้งและมีสิ่งที่ไม่สบายใจขึ้น

ภาพที่ 5 กระบวนการเลือกสรร 3 ชั้น

ที่มา : พิระ จิระ โสภณ, **หลักและทฤษฎีการสื่อสาร** (นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529)

พรทิพย์ วรกิจ โภคาทร (2529: 292) ได้สรุปถึงการเปิดรับสื่อของผู้รับสารว่า ผู้รับสารจะเลือกเปิดรับสื่อตามลักษณะดังต่อไปนี้

- เลือกสื่อที่สามารถจัดหาได้ (Availability) ธรรมชาติของมนุษย์นั้นจะใช้ความพยายามเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น อะไรที่ยากมากๆ มักจะไม่ได้รับการเลือกแต่ถ้าสามารถได้มาไม่ยากนักมักเลือกนั้นๆ เช่นเดียวกับสื่อ ผู้รับสารจะเลือกสื่อที่ไม่ต้องใช้เวลาพยายามมาก เช่น ในชนบท

ประชาชนส่วนใหญ่จะเปิดรับวิทยุเป็นสำคัญ เพราะตนเองสามารถจัดหาเครื่องรับวิทยุได้ง่ายกว่าสื่ออื่น

- เลือกสื่อที่สอดคล้อง (Consistency) กับความรู้ ค่านิยม ความเชื่อและทัศนคติของตน เช่น นิสิตนักศึกษาและนักวิชาการมักอ่านหนังสือพิมพ์มติชนหรือสยามรัฐมากกว่าหนังสือพิมพ์อื่นเพราะหนังสือพิมพ์ให้ข่าวสาร ความรู้ ในแง่วิชาการที่สอดคล้องคล้ายกับตน เป็นต้น

- เลือกสื่อที่ตนสะดวก (Convenience) ปัจจุบันผู้รับสารสามารถเลือกรับสื่อได้ทั้งทางโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์ นิตยสารและสื่อบุคคล แต่ละคนก็จะมีพฤติกรรมการรับสื่อที่แตกต่างกันตามที่ตนสะดวก เช่น บางคนมักนิยมรับฟังข่าวสารทางวิทยุกระจายเสียงขณะขับรถ บางคนชอบนั่งหรือนอนชมโทรทัศน์ บางคนชอบอ่านหนังสือพิมพ์ในห้องสมุด เป็นต้น

- เลือกสื่อตามความเคยชิน (Accustomedness) ปกติจะมีบุคคลกลุ่มหนึ่งในทุกสังคมที่จะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงการรับสื่อที่ตนเคยรับอยู่ ซึ่งมักจะพบในบุคคลที่มีอายุมาก

- ลักษณะเฉพาะของสื่อ จากที่กล่าวมาข้างต้น เป็นความต้องการสื่อของผู้รับสารเป็นหลัก แต่ในข้อนี้เป็นคุณลักษณะเฉพาะของสื่อที่มีผลต่อการเลือกสื่อของผู้รับสาร เช่น ลักษณะเด่นของหนังสือพิมพ์ คือ สามารถให้ข่าวสารในรายละเอียดดีกว่า ราคากุญแจและสามารถนำติดตัวไปได้ทุกหนแห่งหรือลักษณะเด่นของโทรทัศน์ คือ ทำให้เห็นภาพจริง ใ้ใจ มีความรู้สึกเหมือนอยู่ร่วมในเหตุการณ์ มีแสงสีดึงดูดใจ ในขณะที่โทรทัศน์สามารถพักผ่อนอริยาบถได้สบาย เป็นต้น

จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดของสุรพงษ์ โสธนะเสถียร ซึ่งได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการเปิดรับสารไว้ 4 ประการ คือ เพื่อการรับรู้เพื่อความหลากหลาย เพื่ออรรถประโยชน์ทางสังคมและเพื่อการผละสังคม โดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้มาใช้ในการกำหนดแบบสอบถามและการสร้างแนวคำถามงานวิจัยส่วนของพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ เกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

6. ข้อมูลบริบทเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ถือกำเนิดจากโรงเรียนประณีตศิลปกรรม ซึ่งสังกัดกรมศิลปากร ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2476 ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี (เดิมชื่อ Corrado Feroci) เป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนแห่งนี้ จนกระทั่งได้รับการยกย่องฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2486 มหาวิทยาลัยศิลปากรได้ขยายงานในระดับบัณฑิตศึกษา โดยการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. 2515

มหาวิทยาลัยศิลปากรมีวิทยาเขต 3 วิทยาเขต ดังนี้

วังท่าพระ ตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงรัตนโกสินทร์ชั้นใน ตรงข้ามพระบรมมหาราชวัง ถนนหน้าพระลาน กรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ประมาณ 8 ไร่ เดิมที่ประทับของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ นายช่างใหญ่แห่งกรุงสยาม

วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ตั้งอยู่ในบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ซึ่งเคยเป็นพระราชวังของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพื้นที่ประมาณ 440 ไร่

วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ตั้งอยู่ หมู่ 3 ถนนชะอำ-ปราณบุรี ตำบลสามพระยา อำเภอลำดวน จังหวัดเพชรบุรี มีพื้นที่ประมาณ 820 ไร่

มหาวิทยาลัยศิลปากรเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ครอบคลุมสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขามนุษยศาสตร์ โดยมีหน่วยงานจัดการเรียนการสอนทั้งหมด ดังต่อไปนี้

คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
คณะโบราณคดี	คณะมัณฑนศิลป์
คณะอักษรศาสตร์	คณะศึกษาศาสตร์
คณะวิทยาศาสตร์	คณะเภสัชศาสตร์
คณะวิทยาการการจัดการ	บัณฑิตวิทยาลัย
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	วิทยาลัยนานาชาติ
คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	
คณะสัตวศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตรคณะดุริยางคศาสตร์	

ปรัชญาของมหาวิทยาลัยศิลปากร

มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นแหล่งค้นคว้าวิจัย รวบรวม ถ่ายทอดความรู้และศิลปะ วิทยาการชั้นสูง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีเป้าหมายในการผลิตบัณฑิตทุกระดับปริญญาให้ มีภูมิปัญญาสูง มีความคิดสร้างสรรค์ ยึดมั่นในคุณธรรม เพียบพร้อมด้วยจรรยาบรรณ และจิตสำนึก ในความรับผิดชอบต่อสังคม

มหาวิทยาลัยเป็นศูนย์กลางทางวิชาการ บนพื้นฐานการอนุรักษ์ พัฒนาภูมิปัญญาและ วัฒนธรรมไทย ตามหลักเสรีภาพทางวิชาการเพื่อประโยชน์ของชุมชนในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ และมนุษยชาติทั้งมวล

วิสัยทัศน์

1. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมและจริยธรรม
2. เป็นเลิศทางศิลปะและวัฒนธรรม พร้อมทั้งพัฒนาด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. เป็นศูนย์กลางทางศิลปะและวิทยาการของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
4. เป็นองค์กรที่มีการบริหารจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาคมมีส่วนร่วม
5. เป็นองค์กรเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สังคมและชุมชน

พันธกิจ

1. สืบสานและทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมอันดีงามทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ
2. พัฒนาและถ่ายทอดความรู้ เพื่อเสริมสร้างบุคคลให้มีความรู้ในวิชาชีพชั้นสูง มีสติปัญญา ความคิด และความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคม
3. ค้นคว้า วิจัย และสร้างสรรค์ผลงานวิจัย และผลงานด้านศิลปะ เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ
4. ให้บริการวิชาการแก่สังคม เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน และพัฒนาความสามารถในการแข่งขันระดับชาติและนานาชาติ
5. พัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และประชาคมมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ
6. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสนับสนุนพันธกิจของมหาวิทยาลัย และการศึกษาระดับปริญญาตรี

การเข้าศึกษา

การเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยศิลปากร ระดับปริญญาบัณฑิตแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรกผ่านการสอบคัดเลือกรวมระบบกลางหรือระบบแอดมิชชันส์ ซึ่งดำเนินการโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ประเภทหลังผ่านการสอบคัดเลือกโดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการคัดเลือกเอง ได้แก่ โครงการโควตาพิเศษ จะรับเฉพาะนักเรียนที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดต่างๆ 28 จังหวัด โครงการรับนักศึกษาเพิ่มพิเศษของบางคณะวิชา โครงการรับผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษด้านศิลปะ ดนตรี และกีฬา สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการสอบคัดเลือกเอง

จำนวนนักศึกษาและบุคลากร

มหาวิทยาลัยศิลปากรมีนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต ประมาณ 17,400 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ประมาณ 2,800 คน มีข้าราชการประเภทคณาจารย์ประจำ ประมาณ 600 คน ข้าราชการช่วยวิชาการและธุรการ ประมาณ 470 คน พนักงานในมหาวิทยาลัย ประเภทสายวิชาการ ประมาณ 230 คน ประเภทสายช่วยวิชาการ ประมาณ 150 คน ลูกจ้างประจำ ประมาณ 350 คน และลูกจ้างชั่วคราว ประมาณ 320 คน

ผู้วิจัยใช้ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ประกอบด้วย 5 คณะวิชา คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รวมจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 5,867 คน

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรตามคณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

คณะวิชา	จำนวนประชากร (คน)			
	นักศึกษาชั้นปี 3		นักศึกษาชั้นปี 4	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
คณะอักษรศาสตร์	100	570	88	507
คณะศึกษาศาสตร์	88	295	62	254
คณะวิทยาศาสตร์	131	405	157	437
คณะเภสัชศาสตร์	56	128	54	141
คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	572	668	542	612
รวม	947	2,066	903	1,951

รวมจำนวนทั้งสิ้น

5,867

ที่มา : กองกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, จำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

(นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2555)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพ็ญพร ทองนาค (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การยอมรับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์: กรณีศึกษา เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่ร่วมชมโทรทัศน์และเวลาเฉลี่ยที่ร่วมชมโทรทัศน์กับบุตรหลานที่แตกต่างกัน มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน เนื่องจากพบว่ามีการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ มากมายในการสื่อความหมาย ซึ่งมีช่องทางการสื่อสารทั้งสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และสิ่งพิมพ์ เป็นช่องทางหลักในการถ่ายทอดสื่อสารที่เหมาะสมที่สุดในการนำเสนอสัญลักษณ์ ดังนั้น ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการช่วยให้สามารถเลือกรายการที่เหมาะสมกับบุตรหลานได้อย่างรวดเร็ว และทำให้สามารถใช้เวลาที่มีคุณภาพกับบุตรหลานได้มากขึ้นเป็น โอกาสดีที่จะถ่ายทอดความรู้ แนวคิดที่มีคุณค่าให้กับบุตรหลานทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้นเวลาที่ชมโทรทัศน์กับบุตรหลานไม่ควรจะมากหรือน้อยจนเกินไป

วิทวัช แซ่ฟุ่น (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเปิดรับรายการโทรทัศน์ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และประเภทรายการที่ทำนรับชมเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์โดยมีการรับรู้ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและระยะเวลาในการรับชม ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ปัจจัยด้านช่วงเวลาที่เปิดรับชมรายการบ่อยที่สุดมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร

นฤมล ปิ่นโต (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับปานกลาง โดยได้คะแนนเฉลี่ย 6.5 คะแนน จากคะแนนเต็ม 12 คะแนน ซึ่งระดับการรับรู้ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับ อายุ การศึกษา อาชีพ โดยประเด็นที่ผู้ปกครองมีการรับรู้ถูกต้องมากที่สุด 3 ลำดับ คือ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ท” “น๑๓” และเรื่องผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความ

เหมาะสม ส่วนประเด็นที่ผู้ปกครองมีการรับรู้ที่ไม่ถูกต้องมากที่สุด คือ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ป”

ผู้ปกครองนักเรียนมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับสูง ในประเด็นต่อไปนี้ 1) การใช้ความรุนแรง 2) การใช้อาวุธ ยาเสพติด 3) การใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย และมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับปานกลาง ในประเด็นต่อไปนี้ 1) การแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ สยดสยอง 2) การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม 3) การแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ โดยผู้ปกครองนักเรียนคาดหวังให้นำเสนอเนื้อหาที่ควรจำกัดเหล่านี้ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ช่วงเวลา 1.05-5.00 น. และ 22.01-01.00 น. ตามลำดับ ทั้งนี้ ระดับการรับรู้เรื่องการจำกัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังดังกล่าว กล่าวคือ ผู้ที่มีการรับรู้ในระดับสูง มีความคาดหวังต่อการจำกัดวันเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดสูง และในทางกลับกัน ผู้ที่มีการรับรู้ในระดับต่ำมีความคาดหวังต่อการจำกัดวันเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดในระดับต่ำเช่นกัน

ด้านรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม ซึ่งได้แก่ 1.) การพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว 2) การส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย 3) การส่งเสริมให้เกิดการยอมรับความหลากหลายในสังคม 4) การส่งเสริมให้เรียนรู้ทักษะการใช้ชีวิตในสังคม 5) การส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรมนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังให้ออกอากาศในวันเสาร์-วันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์มากที่สุดในทุกประเด็น โดยคาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลา 16.01-19.00 น. และ 9.00-12.00 น. ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนใช้เวลาดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน มากกว่า 60 นาทีต่อวัน โดยช่วงเวลาที่ดูพร้อมบุตรหลานคือ ช่วงหัวค่ำของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และช่วงเช้าวันเสาร์ วันอาทิตย์/วันหยุดนักขัตฤกษ์ แต่พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด

จรรยา เหลืองสุภกรรณ์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้ต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของสื่อวิทยุโทรทัศน์ของผู้ชมรายการโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับชมรายการโทรทัศน์ทุกวันและรับชมรายการโทรทัศน์ช่วงเวลาเดียวกันเกือบทุกคนคือช่วง เวลา 18.01-23.00 น. และผลการศึกษาด้านข้อมูลทั่วไปสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของสื่อวิทยุโทรทัศน์นั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของสื่อวิทยุโทรทัศน์ทุกครั้งที่ได้รับชมรายการโทรทัศน์และเห็นสัญลักษณ์

ระบุระดับระดับความเหมาะสมของสื่อวิทยุโทรทัศน์จากรายการประเภทละครมากที่สุดกว่ารายการบันเทิงอื่นๆ

แม็คคอมบ์และมัลลินส์ (Mc Combs and Mullins, 1973 อ้างถึงใน พรทิพย์ บุญนิพัทธ์, 2539: 71) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการใช้สื่อมวลชน ผลการวิจัยพบว่าการศึกษามีความสัมพันธ์โดยตรงกับการใช้สื่อมวลชน เพราะว่าการใช้สื่อมวลชนมีมากขึ้นในหมู่ที่มีการศึกษาสูง ทำให้ผู้ที่มีการศึกษาสูงมีการเปิดรับและความเข้าใจสื่อและสารมากตามไปด้วย

งานวิจัยหลายชิ้นพบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจพบว่า เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์โดยพบเห็นจากรายการโทรทัศน์ประเภทรายการบันเทิงมากที่สุดและมีความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของ รายการโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง

จากเรื่องดังกล่าวพบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจะมีการรับรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์จากช่องทางสื่อโทรทัศน์ประเภทรายการบันเทิงนั้นแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อของประชาชนกลุ่มตัวอย่างโดยพวกเขาสามารถรับรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ผ่านช่องทางสื่อที่พวกเขาเปิดรับ ซึ่งพวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลางซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชาชนกลุ่มตัวอย่างจะมีการเลือกเปิดรับหรือเลือกจดจำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์จำเพาะในประเด็นที่ตนเองสนใจหรือต้องการ

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการศึกษาทฤษฎีต่างๆ ที่จะมาสนับสนุนและอ้างอิงกับงานวิจัยชิ้นนี้ ทั้งในส่วนของการรับรู้ ความเข้าใจและในส่วนของพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการนำมากำหนดแนวคำถาม แนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลรวมถึงแนวทางของการสรุปผลการวิจัยและการนำไปใช้ในการอภิปรายผลการวิจัย

ตรีรัตน์ นิลรัตน์ (2536) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปิดรับชมละครโทรทัศน์กับการรับรู้ ถึงประโยชน์การนำไปใช้เพื่อพัฒนาตนเองของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชอบดูละครที่มีเนื้อหาตลก สนุกสนาน โดยร่วมกับสมาชิกในครอบครัวมากที่สุด ช่วงที่ดูละครบ่อยที่สุดระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ คือเวลา 20.30-23.00 น. วันเสาร์ถึงวันอาทิตย์ คือเวลา 12.00-16.00 น. ซึ่งนักศึกษาดูละครโทรทัศน์เพื่อความสนุกสนานบันเทิง

นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่มารดาอาชีพต่างกันมีความสัมพันธ์กับสัญลักษณ์การดูละครโทรทัศน์ นักศึกษาที่เรียนสาขาต่างกัน ภูมิลำเนาต่างกันและรายได้ต่างกัน รับรู้ถึงประโยชน์

ของ ละครโทรทัศน์ในการนำไปใช้พัฒนาบุคลิกภาพ สติปัญญาและจริยธรรม ซึ่งในการนำไปใช้ประโยชน์ของละครโทรทัศน์ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง นักศึกษาเห็นว่าสามารถนำไปใช้พัฒนาให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มเพื่อน พัฒนาตนเองให้มีความรู้ ความเข้าใจในสภาพปัญหาและสังคมไทย สามารถช่วยพัฒนาให้ตนเองเข้าใจและให้ความสำคัญในสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นอย่างเท่าเทียมกันมากที่สุด

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) วัตถุประสงค์เดียว (One-shot Study) เพื่อศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งประกอบด้วยคำถามปลายปิด (Close Ended Questions) และคำถามปลายเปิด (Open Ended Questions) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. วิธีการสุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ
5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ประกอบด้วย 5 คณะวิชา คือคณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี อุตสาหกรรม รวมจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 5,867 คน ข้อมูล ณ วันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2555 ดังรายละเอียดในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 จำนวนประชากรตามคณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

คณะวิชา	จำนวนประชากร (คน)			
	นักศึกษาชั้นปี 3		นักศึกษาชั้นปี 4	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
คณะอักษรศาสตร์	100	570	88	507
คณะศึกษาศาสตร์	88	295	62	254
คณะวิทยาศาสตร์	131	405	157	437
คณะเกษตรศาสตร์	56	128	54	141
คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	572	668	542	612
รวม	947	2,066	903	1,951
รวมจำนวนทั้งสิ้น				<u>5,867</u>

ที่มา: กองกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, จำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ (นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2555)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน และเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและกระจาย โดยคำนวณจากสูตรการหาตัวอย่างประชากรของยามานะ (Yamane, 1967 อ้างถึงใน ประสพชัย พสุนนท์, 2555: 187) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีสูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$\text{จากสูตร } n = N / (1 + N(e)^2)$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดประชากรทั้งหมด

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

$$n = 5,867 / (1 + 5,867(0.05)^2)$$

ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง $n = 375$ คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นแบบเทียบสัดส่วน

2. วิธีการสุ่มตัวอย่าง

จากการเทียบสัดส่วนระหว่างจำนวนประชากรกับขนาดกลุ่มตัวอย่างจะได้กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ตามคณะดังรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำแนกกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ตามคณะ ระดับชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

คณะวิชา	จำนวนประชากร (คน)		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)	
	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
คณะอักษรศาสตร์	670	595	45	40
คณะศึกษาศาสตร์	383	316	25	20
คณะวิทยาศาสตร์	536	594	35	40
คณะเกษตรศาสตร์	184	195	15	15
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	1,240	1154	70	70
รวม	3,013	2,854	190	185

375

ที่มา: กองกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, จำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ (นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2555)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามวัดการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ คณะวิชา สถานที่พักอาศัย ภูมิลำเนาโดยมีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับรับรู้ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดของ นฤมล ปิ่นโต (2550)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดของวิทวัส แซ่ฝุ่น (2551)

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดของ วิทวัส แซ่ฝุ่น (2551)

โดยรูปแบบสอบถามเป็นในรูปแบบมาตราประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

	ข้อถามเชิงบวก	ข้อถามเชิงลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

การแปลผลการอธิบาย ซึ่งผู้ศึกษาจะแบ่งเกณฑ์ในการวัดครั้งนี้ออกเป็น 5 ระดับโดยมีวิธีการดังนี้

$$\frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5-1}{5} = 0.8$$

จำนวนชั้น

5

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ ดังนี้

มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด	มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก	มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง	มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย	มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด	มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80

ส่วนที่ 5 เป็นลักษณะคำถามแบบปลายเปิด ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ที่ได้รับชมสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

4. การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ(แบบสอบถาม)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบหาความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำแบบสอบถามที่ได้ไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดสอบ (Try-Out) กับกลุ่มคนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 30 คน แล้วนำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามด้านการรับรู้ต่อสัญลักษณ์เท่ากับ 0.81 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามด้านความเข้าใจต่อความหมายสัญลักษณ์เท่ากับ 0.88 และค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เท่ากับ 0.91 แสดงว่าแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นนี้เป็นแบบสอบถามที่มีคุณภาพทั้งความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และความเชื่อมั่นในระดับที่ใช้ได้ดีเนื่องจากมีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (สุพรรณ รัตนโชติ, 2551: 128)

5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

5.1 ศึกษาลักษณะรูปแบบการเขียนแบบสอบถามการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรม จากเอกสารงานวิจัย แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษา

5.2 สร้างแบบสอบถาม การรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

5.3 นำแบบสอบถามการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

5.4 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง โดยนำไปตรวจสอบกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 30 คน

5.5 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เก็บจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือน มีนาคม พ.ศ.2555 ถึงเดือนพฤษภาคมพ.ศ. 2555 รวมระยะเวลา 3 เดือน ได้รับแบบสอบถามกลับจำนวน 375 ชุด โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

6.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือตอบแบบสอบถามจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ด้วยตนเอง

6.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

6.3 รวบรวมแบบสอบถามและตรวจสอบหาความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูล

6.4 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 วิธีการประมวลผลข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและนำแบบสอบถามไปลงรหัสตามคู่มือการลงรหัสที่สร้างขึ้น พร้อมกับบันทึกข้อมูลลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

7.2 สถิติที่ใช้

7.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

7.2.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายถึงระดับของการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

7.2.3 การวิเคราะห์สถิติตัวแปร (Chi-Square) อยู่ในระดับการวัด Nominal Scale ใช้ทดสอบกรณีกลุ่มเดียวและใช้ทดสอบการส่งผลระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระจากกันโดยการวิเคราะห์และอธิบายถึงการส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

7.2.4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) ใช้ในการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทที่อธิบายถึงการส่งผลของพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

โดยแปลงผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ประสพชัย พสุนนท์, 2553: 472) ดังนี้

$|r| \geq 0.80$ แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันสูง

$0.5 < |r| < 0.80$ แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง

$|r| \leq 0.50$ แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่ำ

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์และ 3) ศึกษาถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน ผลที่ได้จากการศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
3. ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท
4. พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัตระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
5. การทดสอบสมมติฐาน

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน ประกอบด้วย เพศ คณะวิชา สถานที่พักอาศัย ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยการแจกแจงความถี่ และคิดเป็นร้อยละ แสดงผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคล

(n = 375)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1 เพศ		
หญิง	244	65.07
ชาย	131	34.93
2 คณะวิชา		
คณะอักษรศาสตร์	60	16.00
คณะศึกษาศาสตร์	72	19.20
คณะวิทยาศาสตร์	60	16.00
คณะเภสัชศาสตร์	57	15.20
คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	100	26.67
อื่น ๆ	26	6.93
3 สถานที่พักอาศัย		
บ้าน	110	29.33
หอพัก	257	68.53
อื่น ๆ	8	2.13
4 ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม		
กรุงเทพฯ	66	17.60
ปริมณฑล	133	35.47
ต่างจังหวัด	176	46.93

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คนประกอบด้วย เพศ คณะวิชา สถานที่พักอาศัย ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม อธิบายได้ดังนี้

เพศพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คนส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง มีจำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 65.07 และเพศชาย มีจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 34.93

คณะวิชาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คนส่วนใหญ่ ศึกษายู่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 รองลงมาคือคณะศึกษาศาสตร์มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 19.20 คณะอักษรศาสตร์ และ คณะวิทยาศาสตร์มีจำนวนเท่ากันคือ 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 คณะเกษตรศาสตร์มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 และคณะวิชาที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ อื่นๆ มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.93

สถานที่พักอาศัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ที่ หอพัก มีจำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 68.53 รองลงมาคือพักอาศัยอยู่ที่ บ้านมีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 29.33 และสถานที่พักอาศัยที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ อื่นๆ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.13

ภูมิลำเนาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คนส่วนใหญ่มี ภูมิลำเนา อยู่ที่ต่างจังหวัดมีจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 46.93 รองลงมาคือปริมณฑลมีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 35.47 และภูมิลำเนาที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกรุงเทพฯมีจำนวน 66 คน คิด เป็นร้อยละ 17.60

2. การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ประกอบด้วย การ รับข้อมูล และ การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม

(n = 375)

การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. การรับข้อมูล	3.57	0.60	มาก
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	3.63	0.77	มาก
รวม	3.60	0.62	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่าการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.60$ และ $S.D = 0.62$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยให้ความสำคัญในด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.63$ และ $S.D = 0.77$) ให้ความสำคัญในด้านการรับข้อมูลน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.57$ และ $S.D = 0.60$) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านการรับข้อมูล

(n = 375)

การรับข้อมูล	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	120 (32.0)	213 (56.8)	36 (9.6)	6 (1.6)	0 (0.0)	4.19	0.67	มาก
2.เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงก่อนเริ่มรายการ	137 (36.5)	182 (48.5)	50 (13.3)	6 (1.6)	0 (0.0)	4.20	0.72	มาก

ตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านการรับข้อมูล (ต่อ)

(n = 375)

การรับข้อมูล	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
3. เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงระหว่างรายการ	37 (9.9)	130 (34.7)	146 (38.9)	45 (12.0)	17 (4.5)	3.33	0.97	ปานกลาง
4. เคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	25 (6.7)	65 (17.3)	112 (29.9)	118 (31.5)	55 (14.7)	2.70	1.12	ปานกลาง
5. ทราบถึงที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	32 (8.5)	78 (20.8)	139 (37.1)	105 (28.0)	21 (5.6)	2.99	1.03	ปานกลาง
6. ส่วนมากรับรู้ข้อมูลสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ผ่านสื่อโทรทัศน์	128 (34.1)	140 (37.3)	94 (25.1)	13 (3.5)	0 (0.0)	4.02	0.86	มาก
รวม						3.57	0.60	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่าการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านการรับข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$ และ S.D = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ให้ความสำคัญในระดับมาก 3 ข้อและระดับปานกลาง 3 ข้อ

โดยให้ความสำคัญในเรื่องเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงก่อนเริ่มรายการมากที่สุด ($\bar{X} = 4.20$ และ S.D = 0.72) ให้ความสำคัญในเรื่องเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 4.19$ และ S.D = 0.67) และให้ความสำคัญในเรื่องเคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.70$ และ S.D = 0.1.12) ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ

(n = 375)

การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สามารถเข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์หลังจากที่ได้รับชม	86 (22.9)	127 (33.9)	145 (38.7)	17 (4.5)	0 (0.0)	3.75	0.86	มาก
2. เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการใช้สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	61 (16.3)	138 (36.8)	128 (34.1)	48 (12.8)	0 (0.0)	3.57	0.91	มาก
3. สามารถเข้าใจในรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	58 (15.5)	127 (33.9)	169 (45.1)	19 (5.1)	2 (0.5)	3.59	0.83	มาก
รวม						3.63	0.77	มาก

จากตารางที่ 8 พบว่าการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$)

และ S.D = 0.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องสามารถเข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์หลังจากที่ได้รับชมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.75$ และ S.D = 0.86) ให้ความสำคัญในเรื่องสามารถเข้าใจในรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.59$ และ S.D = 0.83) และให้ความสำคัญในเรื่องเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการใช้สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.57$ และ S.D = 0.91) ตามลำดับ

3. ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท

ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทประกอบด้วย การแปลความ การตีความ การประเมินค่าดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทโดยรวม

(n = 375)

ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. การแปลความ	3.42	0.64	มาก
2. การตีความ	3.66	0.63	มาก
3. การประเมินค่า	3.31	0.84	ปานกลาง
รวม	3.47	0.60	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่าความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.47$ และ S.D = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในด้านการตีความมากที่สุด ($\bar{X} = 3.66$ และ S.D = 0.63) ให้ความสำคัญในด้านการแปลความอยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.42$ และ S.D = 0.64) และให้ความสำคัญในด้านการประเมินค่าน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.31$ และ S.D = 0.84) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทด้านการแปลความ

(n = 375)

การแปลความ	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สามารถที่จะให้ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างชัดเจน	30 (8.0)	117 (31.2)	192 (51.2)	36 (9.6)	0 (0.0)	3.38	0.77	มาก
2. สามารถที่จะแบ่งแยกประเภทของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้	33 (8.8)	155 (41.3)	170 (45.3)	17 (4.5)	0 (0.0)	3.54	0.72	มาก
3. สามารถที่จะอธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้	23 (6.1)	121 (32.3)	193 (51.5)	38 (10.1)	0 (0.0)	3.34	0.74	ปานกลาง
รวม						3.42	0.64	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่าความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท ด้านการแปลความโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.42$ และ S.D = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับมาก 2 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องสามารถที่จะแบ่งแยกประเภทของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.54$ และ S.D = 0.72) ให้ความสำคัญในเรื่องสามารถที่จะให้ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างชัดเจนอยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.38$ และ S.D = 0.77) และให้

ความสำคัญในเรื่องที่สามารถที่จะอธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.34$ และ $S.D = 0.74$) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทด้านการตีความ

(n = 375)

การตีความ	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.หลังจากที่เห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้อง	62 (16.5)	185 (49.3)	124 (33.1)	4 (1.1)	0 (0.0)	3.81	0.71	มาก
2.เข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	44 (11.7)	169 (45.1)	148 (39.5)	14 (3.7)	0 (0.0)	3.65	0.73	มาก
3.สามารถจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้อง	38 (10.1)	168 (44.8)	131 (34.9)	28 (7.5)	10 (2.7)	3.52	0.87	มาก
รวม						3.66	0.63	มาก

จากตารางที่ 11 พบว่าความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท ด้านการตีความ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$ และ $S.D = 0.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับ

มากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องหลังจากที่เห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้องมากที่สุด ($\bar{X} = 3.81$ และ S.D = 0.71) ให้ความสำคัญในเรื่องเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.65$ และ S.D = 0.73) และให้ความสำคัญในเรื่องสามารถจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้องน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.52$ และ S.D = 0.87) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท ด้านการประเมินค่า

(n = 375)

การประเมินค่า	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. รับรู้ถึงประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี	44 (11.7)	171 (45.6)	135 (36.0)	21 (5.6)	4 (1.1)	3.61	0.81	มาก
2. สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดปัญหาต่างๆจากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้	34 (9.1)	98 (26.1)	110 (29.3)	105 (28.0)	28 (7.5)	3.01	1.10	ปานกลาง
รวม						3.31	0.84	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 พบว่าความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท ด้านการประเมินค่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$ และ S.D = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญใน

ระดับมาก 1 ข้อ และให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องรับรู้ถึงประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี มากที่สุด ($\bar{X} = 3.61$ และ $S.D = 0.81$) ให้ความสำคัญในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดยาต่าง ๆ จากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.01$ และ $S.D = 1.10$) ตามลำดับ

4. พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ประกอบด้วย ส่วนความรู้สึกร่วมในการคิดส่วนการแสดงออกดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม

(n = 375)

พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ส่วนความรู้สึกร่วม	3.67	0.79	มาก
2. ส่วนการคิด	3.66	0.77	มาก
3. ส่วนการแสดงออก	3.16	0.88	ปานกลาง
รวม	3.49	0.72	มาก

จากตารางที่ 13 พบว่าพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$ และ $S.D = 0.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก 2 ข้อให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในด้านส่วนความรู้สึกร่วมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.67$ และ $S.D = 0.79$) ให้ความสำคัญ ในด้านส่วนการคิดอยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.66$ และ $S.D = 0.77$) และให้ความสำคัญในด้านส่วนการแสดงออกน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.16$ และ $S.D = 0.72$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการปฏิบัติตาม
คำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วน
ความรู้สึกรู้สึก

(n = 375)

ส่วนความรู้สึกรู้สึก	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. รู้สึกว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์	59 (15.7)	201 (53.6)	87 (23.2)	25 (6.7)	3 (0.8)	3.77	0.82	มาก
2. การรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของท่านนำไปสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อย่างน้อยเพียงใด	40 (10.7)	176 (46.9)	123 (32.8)	27 (7.2)	9 (2.4)	3.56	0.87	มาก
รวม						3.67	0.79	มาก

จากตารางที่ 14 พบว่าพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนความรู้สึกรู้สึกโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$ และ S.D = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องรู้สึกที่สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากที่สุด ($\bar{X} = 3.77$ และ S.D = 0.82) ให้ความสำคัญในเรื่องการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของท่านนำไปสู่การปฏิบัติ

ตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากน้อยเพียงใด น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.56$ และ $S.D = 0.87$) ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการคิด

(n = 375)

ส่วนการคิด	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.คิดว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตาม	30 (8.0)	224 (59.7)	84 (22.4)	33 (8.8)	4 (1.1)	3.65	0.79	มาก
2.เห็นความสำคัญของการมีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	45 (12.0)	208 (55.5)	82 (21.9)	33 (8.8)	7 (1.9)	3.67	0.87	มาก
รวม						3.66	0.77	มาก

จากตารางที่ 15 พบว่าพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการคิดโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$ และ $S.D = 0.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกข้อโดยให้ความสำคัญในเรื่องท่านเห็นความสำคัญของการมีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากที่สุด ($\bar{X} = 3.67$ และ $S.D = 0.87$) ให้ความสำคัญในเรื่องคิดว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตามน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.65$ และ $S.D = 0.79$) ตามลำดับ

ตารางที่ 16 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการปฏิบัติตาม
คำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการ
แสดงออก

(n = 375)

ส่วนการแสดงออก	ระดับความคิดเห็น(ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับ ความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์	26 (6.9)	157 (41.9)	143 (38.1)	36 (9.6)	13 (3.5)	3.39	0.88	ปาน กลาง
2. เคยให้คำแนะนำกับเด็ก และเยาวชนระหว่างการ รับชมรายการโทรทัศน์	20 (5.3)	113 (30.1)	153 (40.8)	60 (16.0)	29 (7.7)	3.09	0.99	ปาน กลาง
3. เคยแนะนำผู้อื่นในเรื่อง ความหมายและประโยชน์ ของสัญลักษณ์การจัด ระดับความเหมาะสม รายการโทรทัศน์	31 (8.3)	79 (21.1)	156 (41.6)	76 (20.3)	33 (8.8)	3.00	1.05	ปาน กลาง
รวม						3.16	0.88	ปาน กลาง

จากตารางที่ 16 พบว่าพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$ และ $S.D = 0.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากที่สุด ($\bar{X} = 3.39$ และ $S.D = 0.88$) ให้ความสำคัญในเรื่องเคยให้คำแนะนำกับเด็กและเยาวชนระหว่างการรับชมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา ($\bar{X} = 3.09$ และ $S.D = 0.99$) ให้ความสำคัญในเรื่องเคยแนะนำผู้อื่นในเรื่องความหมายและประโยชน์ของ

สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.00$ และ $S.D = 1.05$) ตามลำดับ

5. การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐาน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สำหรับการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ได้แก่ ด้านการรับข้อมูล และด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ สามารถเขียนเป็นสมมติฐานย่อยได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมสามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม

ตารางที่ 17 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม

การรับรู้	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ความสัมพันธ์
1. การรับข้อมูล	0.64**	0.00	ปานกลาง
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	0.66**	0.00	ปานกลาง
การรับรู้โดยรวม	0.72**	0.00	ปานกลาง

**p = 0.01

จากตารางที่ 17 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.72$)

เมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.64$ และ 0.66 ตามลำดับ)

สมมติฐานที่ 1.2 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการแปลความสามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการแปลความ

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการแปลความ

ตารางที่ 18 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการด้านการแปลความ

การรับรู้	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ความสัมพันธ์
1. การรับข้อมูล	0.64**	0.00	ปานกลาง
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	0.66**	0.00	ปานกลาง
การรับรู้โดยรวม	0.72**	0.00	ปานกลาง

**p = 0.01

จากตารางที่ 18 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการแปลความ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.72$)

เมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการแปลความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.64$ และ 0.66 ตามลำดับ)

สมมติฐานที่ 1.3 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความ สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความ

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการตีความ

ตารางที่ 19 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการด้านการตีความ

การรับรู้	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ความสัมพันธ์
1. การรับข้อมูล	0.58**	0.00	ปานกลาง
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	0.58**	0.00	ปานกลาง
การรับรู้โดยรวม	0.63**	0.00	ปานกลาง

**p = 0.01

จากตารางที่ 19 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการตีความมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.63$)

เมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.58$ และ 0.58 ตามลำดับ)

สมมติฐานที่ 1.4 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการประเมินค่า สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการประเมินค่า

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการประเมินค่า

ตารางที่ 20 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการด้านการประเมินค่า

การรับรู้	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ความสัมพันธ์
1. การรับข้อมูล	0.46**	0.00	ต่ำ
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	0.50**	0.00	ต่ำ
การรับรู้โดยรวม	0.53**	0.00	ปานกลาง

**p = 0.01

จากตารางที่ 20 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการโดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการประเมินค่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.53$)

เมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการประเมินค่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.46$ และ 0.50 ตามลำดับ)

สรุปสมมติฐานที่ 1 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการได้แก่ ด้านการรับข้อมูล และด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ สามารถผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

ตารางที่ 21 สรุปสมมติฐานการวิจัยที่ 1 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ

สมมติฐานที่ 1	ผลการวิจัย
1.1 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
1.2 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการแปลความ	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
1.3 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความ	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
1.4 การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการประเมินค่า	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

จากตารางที่ 21 สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการพบว่า การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม ด้านการแปลความด้านการตีความและด้านการประเมินค่า

สมมติฐานที่ 2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ได้แก่ ด้านการรับข้อมูล และด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ สามารถเขียนเป็นสมมติฐานย่อยได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ โดยรวม สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ โดยรวม

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวม

ตารางที่ 22 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวม

(n = 375)

การรับรู้	χ^2	Sig
1. การรับข้อมูล	2268.85	0.00*
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	1267.33	0.00*
การรับรู้โดยรวม	5648.56	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 22 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า การรับรู้โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวม ทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 2.2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึกสามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก

ตารางที่ 23 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติ ตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วน ความรู้สึก

การรับรู้	χ^2	Sig
1. การรับข้อมูล	446.84	0.00*
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	373.74	0.00*
การรับรู้โดยรวม	1223.68	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 23 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า การรับรู้ โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก ทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 2.3 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลกระทบต่อ พฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการไม่ ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผล ต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด

ตารางที่ 24 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติ
ตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วน
การคิด

การรับรู้	χ^2	Sig
1. การรับข้อมูล	435.95	0.00*
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	239.08	0.00*
การรับรู้โดยรวม	979.62	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 24 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า การรับรู้
โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ
ส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิดทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 2.4 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อ
พฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์
ด้านส่วนการแสดงออก สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่
ส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
โทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก

สมมติฐานรอง (H_1) : การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผล
ต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์
ด้านส่วนการแสดงออก

ตารางที่ 25 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติ
ตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วน
การแสดงออก

การรับรู้	χ^2	Sig
1. การรับข้อมูล	612.14	0.00*
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ	434.96	0.00*
การรับรู้โดยรวม	1473.60	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 25 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า การรับรู้
โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ
ส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
โทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออกทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า
0.05

สรุปสมมติฐานที่ 2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการได้แก่
ด้านการรับข้อมูล และด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ ส่งผลต่อพฤติกรรมกา
ปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สามารถผลการ
ทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

ตารางที่ 26 สรุปสมมติฐานการวิจัยที่ 2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
ส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการโทรทัศน์

สมมติฐานที่ 2	ผลการวิจัย
2.1 การรับรู้ส่งผลต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวม	ส่งผล

ตารางที่ 26 สรุปสมมติฐานการวิจัยที่ 2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการโทรทัศน์ (ต่อ)

สมมติฐานที่ 2	ผลการวิจัย
2.2 การรับรู้ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึกร	ส่งผล
2.3 การรับรู้ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด	ส่งผล
2.4 การรับรู้ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก	ส่งผล

จากตารางที่ 26 สรุปผลการวิเคราะห์การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
รายการโทรทัศน์พบว่า การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมส่งผลต่อ
พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
โดยรวมด้านส่วนความรู้สึกร ด้านส่วนการคิดและด้านส่วนการแสดงออก

สมมติฐานที่ 3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ได้แก่
ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการประเมินค่าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตาม
คำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ สามารถเขียนเป็นสมมติฐาน
ย่อยได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 3.1 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผล
ต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
โดยรวม สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่
ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
โทรทัศน์ โดยรวม

สมมติฐานรอง (H_1) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ โดยรวม

ตารางที่ 27 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ โดยรวม

ความเข้าใจ	χ^2	Sig
1. การแปลความ	1089.09	0.00*
2. การตีความ	1301.06	0.00*
3. การประเมินค่า	1204.86	0.00*
ความเข้าใจ โดยรวม	6670.45	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 27 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ความเข้าใจ โดยรวม ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการประเมิน ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ โดยรวมทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 3.2 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึกสามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก

สมมติฐานรอง (H_1) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก

ตารางที่ 28 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้าน ส่วนความรู้สึก

ความเข้าใจ	χ^2	Sig
1. การแปลความ	256.22	0.00*
2. การตีความ	359.62	0.00*
3. การประเมินค่า	401.87	0.00*
ความเข้าใจ โดยรวม	1538.53	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 28 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ความเข้าใจ โดยรวม ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการประเมิน ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติ ตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก ทั้งนี้ เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 3.3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผล ต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด

สมมติฐานรอง (H_1) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด

ตารางที่ 29 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้าน ส่วนการคิด

ความเข้าใจ	χ^2	Sig
1. การแปลความ	234.94	0.00*
2. การตีความ	442.92	0.00*
3. การประเมินค่า	678.47	0.00*
ความเข้าใจ โดยรวม	1324.46	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 29 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ความเข้าใจ โดยรวม ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการประเมิน ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด ทั้งนี้ เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สมมติฐานที่ 3.4 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานหลัก (H_0) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก

สมมติฐานรอง (H_1) : ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก

ตารางที่ 30 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก

ความเข้าใจ	χ^2	Sig
1. การแปลความ	339.29	0.00*
2. การตีความ	495.63	0.00*
3. การประเมินค่า	653.94	0.00*
ความเข้าใจ โดยรวม	1946.17	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 30 แสดงการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ความเข้าใจโดยรวม ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการประเมิน ส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก ทั้งนี้เนื่องจากค่า Sig. ที่ได้จากการทดสอบการส่งผลมีค่าน้อยกว่า 0.05

สรุปสมมติฐานที่ 3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการได้แก่ ด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการประเมินค่า ส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ สามารถผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

ตารางที่ 31 สรุปสมมติฐานการวิจัยที่ 3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

สมมติฐานที่ 3	ผลการวิจัย
3.1 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวม	ส่งผล

ตารางที่ 31 สรุปสมมติฐานการวิจัยที่ 3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม
 รายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความ
 เหมาะสมรายการโทรทัศน์ (ต่อ)

สมมติฐานที่ 3	ผลการวิจัย
3.2 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม รายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนความรู้สึก	ส่งผล
3.3 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม รายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด	ส่งผล
3.4 ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม รายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก	ส่งผล

จากตารางที่ 31 สรุปผลการวิเคราะห์ความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความ
 เหมาะสมรายการส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความ
 เหมาะสมรายการโทรทัศน์พบว่าความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
 โดยรวม ด้านส่วนความรู้สึก ด้านส่วนการคิดและด้านส่วนการแสดงออก ส่งผลต่อพฤติกรรมกร
 ปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และ 3) ศึกษาถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน เป็นผู้ให้ข้อมูลเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 5 ส่วนประกอบด้วย 1) ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ 3) ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท 4) ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และ 5) การทดสอบสมมติฐานการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจ เกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ และการวิเคราะห์ไคว์สแควร์เพื่อวิเคราะห์การรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 65.07 ศึกษาอยู่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 พักอาศัยอยู่ที่หอพัก มีจำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 68.53 ภูมิลำเนาอยู่ที่ต่างจังหวัด มีจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 46.93

1.2 การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยให้ความสำคัญในด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจมากที่สุด ให้ความสำคัญในด้านการรับข้อมูลน้อยที่สุดตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

1.2.1 ด้านการรับข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ให้ความสำคัญในระดับมาก 3 ข้อ และระดับปานกลาง 3 ข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงก่อนเริ่มรายการมากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ อยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในเรื่องเคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด

1.2.2 ด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องสามารถเข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์หลังจากที่ได้รับชมมากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องสามารถเข้าใจในรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในเรื่องเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการใช้สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด

1.3 ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในด้านการตีความ มากที่สุด ให้ความสำคัญ ในด้านการแปลความอยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในด้านการประเมินค่าน้อยที่สุด ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

1.3.1 ด้านการแปลความ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับมาก 2 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้

ความสำคัญในเรื่องที่สามารถที่จะแบ่งแยกประเภทของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้มากที่สุดให้ความสำคัญในเรื่องที่สามารถที่จะให้ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างชัดเจนอยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในเรื่องที่สามารถที่จะอธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้น้อยที่สุด

1.3.2 ด้านการตีความ โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องหลังจากที่เห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้องมากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในเรื่องสามารถจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้องน้อยที่สุด

1.3.3 ด้านการประเมินค่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ให้ความสำคัญในระดับมาก 1 ข้อ และให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องรับรู้ถึงประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี มากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดปัญหาต่างๆ จากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้น้อยที่สุด

1.4 พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ให้ความสำคัญในระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยให้ความสำคัญในด้านส่วนความรู้สึกมากที่สุด ให้ความสำคัญในด้านส่วนการคิดอยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในด้านส่วนการแสดงออกน้อยที่สุด ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

1.4.1 ด้านส่วนความรู้สึก โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องรู้สึกว่สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของท่านนำไปสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากน้อยเพียงใดน้อยที่สุด

1.4.2 ด้านส่วนการคิด โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องท่านเห็น

ความสำคัญของการมีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องคิดว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตามน้อยที่สุด

1.4.3 ด้านส่วนการแสดงออกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยให้ความสำคัญในเรื่องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากที่สุด ให้ความสำคัญในเรื่องเคยให้คำแนะนำกับเด็กและเยาวชนระหว่างการรับชมรายการโทรทัศน์อยู่ในอันดับรองลงมาให้ความสำคัญในเรื่องเคยแนะนำผู้อื่นในเรื่องความหมายและประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์น้อยที่สุด

1.5 สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางเมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวม โดยมีรายละเอียดการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการแต่ละด้านดังนี้

1.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการแปลความมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางเมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการแปลความ

1.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางเมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการรับข้อมูล และด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการตีความ

1.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการประเมินค่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางเมื่อจำแนกการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการด้านการรับข้อมูลและด้านการแปลงข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ ด้านการประเมินค่า

1.6 สรุปผลการวิเคราะห์การรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม พบว่า การรับรู้โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลงข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม โดยมีรายละเอียดการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการแต่ละด้านดังนี้

1.6.1 การรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนความรู้สึกรับว่า การรับรู้โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลงข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนความรู้สึกรับ

1.6.2 การรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการคิดพบว่า การรับรู้โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลงข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการคิด

1.6.3 การรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการแสดงออกพบว่า การรับรู้โดยรวม การรับรู้ด้านการรับข้อมูล และการรับรู้ด้านการแปลงข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออก

1.7 สรุปผลการวิเคราะห์ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม พบว่า ความเข้าใจโดยรวมด้านการแปลงความด้านการศึกษาและด้านการประเมินค่าส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตาม

คำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวม โดยมีรายละเอียดความเข้าใจต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการแต่ละด้านดังนี้

1.7.1 ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนความรู้สึกรู้สึกพบว่าความเข้าใจโดยรวม ด้านการแปลความด้านการตีความและด้านการประเมินค่าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนความรู้สึกรู้สึก

1.7.2 ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการคิด ความเข้าใจโดยรวม ด้านการแปลความด้านการตีความและด้านการประเมินค่าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการคิด

1.7.3 ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการแสดงออก ความเข้าใจโดยรวม ด้านการแปลความด้านการตีความและด้านการประเมินค่าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ด้านส่วนการแสดงออก

2. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการรับรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์และ 3) ศึกษาถึงการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 375 คน ผู้วิจัยขออภิปรายผลดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.07 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 34.93 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจากสถิติจำนวนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ประกอบด้วย 5 คณะวิชา คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม พบว่ามีนักศึกษาที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงพบมากที่สุดที่คณะอักษรศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 85 ของจำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ทั้งหมด รองลงมาคือคณะศึกษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 79 คณะวิทยาศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 75 คณะเกษตรศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 71 และคณะที่มีเพศหญิงน้อยที่สุดคือคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 53 ของจำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ทั้งหมดดังนั้นจึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

2. การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จากการศึกษาพบว่า การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยให้ความสำคัญในด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจมากที่สุด ให้ความสำคัญในด้านการรับข้อมูลน้อยที่สุด โดยด้านการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกข้อ ส่วนด้านการรับข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงระหว่างรายการเคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และทราบถึงที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงก่อนเริ่มรายการเพื่อเป็นการให้คำแนะนำ สำหรับผู้ชมโดยเฉพาะพ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรับชมสื่อโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเยาวชนในครอบครัว ก่อนเริ่มรายการ ดังนั้นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงระหว่างรายการโอกาสพบเห็นมีน้อยกว่าช่วงก่อนเริ่มรายการ และโดยส่วนใหญ่แล้วผู้รับชมสื่อโทรทัศน์ไม่นิยมศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และทราบถึงที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เนื่องจากผู้รับชมสื่อโทรทัศน์จะให้ความสำคัญกับเนื้อหาของรายการที่รับชม เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองมากกว่า การศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และทราบถึง

ที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จึงส่งผลให้การรับข้อมูลในเรื่องเกี่ยวกับเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงระหว่างรายการเคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และทราบถึงที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง

3. ความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภท โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือด้านการแปลความ ด้านการตีความ และให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้าน คือด้านการประเมินค่าทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในด้านการประเมินค่าอยู่ในระดับปานกลางอาจเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดปัญหาต่างๆ จากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้เนื่องจากตามหลักการของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์นั้นใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้คำแนะนำ สำหรับผู้ชม โดยเฉพาะพ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรับชมสื่อโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเยาวชนในครอบครัว โดยใช้เป็นแนวทางและสร้างแรงจูงใจในการสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้กับผู้ชมส่งเสริมและพัฒนาระบบการกำกับดูแลตนเอง (Self-Regulation) ของกิจการวิทยุโทรทัศน์ค้ำึงถึงประโยชน์สุข ความปลอดภัยและพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และศักดิ์ศรีของเด็กและเยาวชนดังนั้นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่ได้เน้นในเรื่องการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนจึงส่งผลให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีการประเมินค่าของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแต่ละประเภทอยู่ในระดับปานกลางและสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบมีการสื่อสารความรู้ในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตลอดจนมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของสัญลักษณ์เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจถึงความหมายของสัญลักษณ์ในแต่ละประเภท ก็ยังทำผู้บริโภคสามารถรับรู้และเข้าใจตลอดจนการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ได้ไม่ดี จึงส่งผลให้สามารถที่จะอธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

4. พฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในด้านส่วนการแสดงออกอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ค่อยปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ไม่ค่อยส่งเสริมหรือให้คำแนะนำกับเด็กและเยาวชนระหว่างการรับชมรายการโทรทัศน์ และไม่ค่อยส่งเสริมหรือให้แนะนำผู้อื่นในเรื่องความหมายและประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้รับชมรายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับเนื้อหาของรายการที่รับชมเพื่อตอบสนองความต้องการของแต่ละคนมากกว่าปฏิบัติตามคำเตือนหรือคำแนะนำในการรับชมจึงส่งผลให้พฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านส่วนการแสดงออกอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ด้านความรู้สึกและด้านส่วนการคิดอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามรู้สึกว่าคุณลักษณะการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์การรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สามารถนำไปสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตามและการมีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความสำคัญมากต่อผู้รับชมจึงส่งผลให้พฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับมากซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรพล พยอมแย้ม (2545) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การใช้คำว่า พฤติกรรม (Behavior) ในทางจิตวิทยานั้น หมายถึง การกระทำอันเนื่องมาจากการกระตุ้นหรือถูกถูกจูงใจจากสิ่งเร้าต่างๆ การกระทำหรือพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ใช้กระบวนการกลั่นกรอง ตกลงและตั้งใจที่จะทำให้เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้อื่นได้สัมผัสรับรู้ ทั้งนี้เราจะเห็นได้ว่ามีพฤติกรรมจำนวนมากที่แม้จะกระทำด้วยสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายเดียวกัน แต่ลักษณะท่าทีกิริยาอาการอาจแตกต่างกันไป เมื่อบุคคล เวลา สถานที่หรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะการกระทำในแต่ละครั้งของบุคคลที่มีสภาพร่างกายปกติแล้วจะต้องผ่านกระบวนการคิดและการตัดสินใจอันประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้กระทำพฤติกรรมนั้นๆ จึงทำให้พฤติกรรมของแต่ละคนและพฤติกรรมแต่ละคราวเปลี่ยนแปลงไปหรือปรับเปลี่ยนไปตามเรื่องที่เกี่ยวข้องเสมอ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จากการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับ

ความเหมาะสมรายการ โดยรวมมีความสัมพันธ์กันทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามมีการรับรู้ข้อมูลสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์แล้วสามารถที่จะแปลความหมายหรือตีความหมายได้อย่างเข้าใจจึงส่งผลให้การรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชวรัตน์ เชิดชัย (2527) ที่ได้กล่าวไว้ว่าการรับรู้ของข่าวสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม เพราะนอกจากความต้องการปัจจัยพื้นฐานในทุกๆ ด้านแล้ว ข่าวสารมีความจำเป็นอย่างมากในชีวิตประจำวัน โดยข่าวสารจะเป็นปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเมื่อยามเกิดปัญหาและเกิดความไม่แน่ใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเมื่อยามเกิดปัญหาและเกิดความไม่แน่ใจใจสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดความต้องการข่าวสารเพิ่มมากขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ ชิฟแมน และคานุก (Schiffman and Kanuk, 2000) ที่ได้กล่าวถึงการรับรู้ว่าหมายถึง กระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลเลือกสรรจัดระเบียบและตีความหมายสิ่งกระตุ้นออกมาเป็นภาพที่มีความหมายและเกิดเป็นภาพรวมขึ้นมา โดยที่บุคคล 2 คนได้รับสิ่งกระตุ้นอย่างเดียวกันและอยู่ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกันแต่จะมีอิทธิพลต่อการเลือก การรู้จัก การตีความหมายของแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับความจำเป็น (Need) ค่านิยม (Values) และความคาดหวัง (Expectation) แรงจูงใจ (Motives) ที่มีต่อสิ่งเรานั้นๆ และสอดคล้องกับแนวคิดของ บรรยงค์ ไตจินดา (2543) ที่ให้ความหมายการรับรู้ว่า การที่บุคคลได้รับตีความและตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การรับรู้แบ่งได้เป็น 2 กิจกรรม คือ การรับข้อมูลและการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ การรับรู้จะต้องคำนึงถึงความรู้ ความเข้าใจในข้อมูลข่าวสาร ความสนใจ และประสบการณ์ จึงสามารถทำให้แปลความถูกต้องและสอดคล้องกับแนวคิดของ จรรยา ยามาตี (2553) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการที่แต่ละคนได้รับการเลือกสรร การจัดระเบียบการตีความหมายของข้อมูลเพื่อที่จะสร้างภาพที่มีความหมายหรืออาจหมายถึงกระบวนการของความเข้าใจ (การเปิดรับ) ของบุคคลหรือสิ่งที่พบเห็นที่ปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมรอบตัว การรับรู้จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดความคิดรวบยอด ทศนคติของมนุษย์อันเป็นส่วนสำคัญยิ่งในกระบวนการเรียนการสอนและการใช้สื่อการสอนจึงจำเป็นต้องให้เกิดการรับรู้ที่ถูกต้องมากที่สุด กระบวนการรับรู้ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยภายใน เช่น ความเชื่อ ประสบการณ์ความจำเป็น เช่นเดียวกับลักษณะภายนอกของสิ่งที่กระตุ้นการรับรู้อาจจะพิจารณาเป็นกระบวนการกลั่นกรอง

6. การรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

โดยรวมมีความสัมพันธ์กันและความเข้าใจต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โดยรวมกับ พฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยรวมมีความสัมพันธ์กันทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามสามารถรับรู้และเข้าใจใน ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์หลังจากที่ได้รับชม โดย เข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และสามารถจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ได้อย่างถูกต้องซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรพล พยอมรัมย์ (2545) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจูงใจ (Motivation) เป็นการกระตุ้นให้กระทำซึ่งกระทำจูงใจจะเกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและจำมีผลต่อ พฤติกรรม เพราะพฤติกรรมทั้งหมดเป็นพฤติกรรมที่ต้องได้รับการกระตุ้นจากทฤษฎีการจูงใจ ของ มาสโลว์ ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความต้องการต่างๆ ของบุคคลที่เป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรม และได้พัฒนาในรูปแบบลำดับความต้องการสำหรับบุคคลแต่ละคนเพราะความต้องการดังกล่าวเป็น สิ่งจูงใจให้เกิดพฤติกรรม ลำดับความต้องการลำดับของ มาสโลว์ มี 5 ระดับ โดยเริ่มจากระดับ ความต้องการขั้นพื้นฐานตามลำดับโดยหากต้องการในระดับแรกๆ ได้รับการตอบสนอง มนุษย์ ก็จะมีความต้องการในลำดับถัดไปและการรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการที่บุคคลคัดเลือก จัดระเบียบการตีความหมาย ข้อมูลเพื่อกำหนดเป็นภาพที่มีความหมายขึ้นมาหรือเป็นกระบวนการ รับรู้ การจัดระเบียบและการตีความหมายข้อมูลหรือสิ่งกระตุ้น โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เมื่อ บุคคลได้รับการกระตุ้นให้ตอบสนองต่อตัวกระตุ้นแล้วการรับรู้จะเข้ามามีบทบาทต่อไป ทั้งนี้ ขึ้นกับความรู้และประสบการณ์ของแต่ละคน นอกจากนี้การรับรู้อาจจะอยู่บนพื้นฐานที่ไม่มี เหตุผลในความเป็นจริง การรับรู้มีความสำคัญ เนื่องจากการรับรู้ของคนเป็นแบบเลือกสรร หมายถึง บุคคลเลือกรับรู้ในสิ่งที่คนต้องการรับรู้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

3.1.1 จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความ เหมาะสมรายการ โทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบ แบบสอบถามให้ความคิดเห็นในด้านการรับข้อมูลน้อยที่สุด ดังนั้นเพื่อเป็นการปรับปรุงการรับรู้ต่อ สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ให้ดียิ่งขึ้น ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ควรจะให้ ความสำคัญเกี่ยวกับวิธีการนำเสนอสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ให้ กับผู้รับชม ที่สามารถเข้าใจง่ายและชัดเจน

3.1.2 จากผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในด้านการตีความมากที่สุดให้ความสำคัญในด้านการแปลความอยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในด้านการประเมินค่าน้อยที่สุด ดังนั้นเพื่อเป็นการปรับปรุงความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ให้ดีขึ้น ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ควรให้ความสำคัญในรูปแบบของสัญลักษณ์ที่นำเสนอ โดยสัญลักษณ์ควรจะสามารถสื่อความหมายที่ทำให้ผู้ชมที่เห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แล้วมีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้อง

3.1.3 จากผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในด้านการรู้สึกรู้สึกมากที่สุดให้ความสำคัญในด้านการคิด อยู่ในอันดับรองลงมา และให้ความสำคัญในด้านการแสดงออกน้อยที่สุด ดังนั้นเพื่อเป็นการปรับปรุงพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ให้ดีขึ้น ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ควรให้ความสำคัญต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยต้องทำให้ผู้รับชมเกิดความรู้สึกว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์และการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สามารถนำไปสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากที่สุด

3.1.4 จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่ค่อยปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ดังนั้นผู้จัดรายการโทรทัศน์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรประชาสัมพันธ์ถึงผลเสียจากการไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์และควรหาแนวทางในการให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

3.1.5 จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาให้ความสำคัญในระดับปานกลางในเรื่องเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดปัญหาต่างๆ จากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้ ดังนั้นผู้จัดรายการโทรทัศน์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรื่องการปราบปรามสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ อาจจะใช้ช่องทางของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้คำแนะนำ สำหรับผู้ชมโดยเฉพาะพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ในการตระหนักถึงความสำคัญและการปลูกฝังค่านิยมการไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ของสินค้าหรือการบริการให้กับเด็กและเยาวชนในครอบครัว

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบไปด้วยตัวแปรอิสระสองตัวแปรด้วยกัน ประกอบไปด้วยการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และความเข้าใจต่อความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ผู้สนใจควรศึกษาตัวแปรอิสระอื่นเพิ่มเติมเช่นตัวแปรด้านทัศนคติตัวแปรด้านจิตวิทยา เพิ่มเติมซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

3.2.2 เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ในการศึกษาครั้งต่อไป อาจใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกต การทดลอง หรือวิธีการอื่นๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ประโยชน์ทั้งต่อผู้จัดรายการโทรทัศน์หรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาวิธีการนำเสนอและรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม รายการโทรทัศน์

3.2.3 ในการศึกษาครั้งนี้กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ทั้งหมด 5 คณะวิชา ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ผู้สนใจควรใช้ประเด็นการศึกษาเรื่องการรับรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมการปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับนักศึกษา ชั้นปี 1 และปี 2 หรือนำไปใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยว่าจะสอดคล้อง หรือแตกต่างกันอย่างไร

3.2.4 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาการรับรู้และความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ผู้สนใจควรศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์เพิ่มเติมซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

รายการอ้างอิง

- กองกิจการนักศึกษา. (2555). จำนวนนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2550). คู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์. กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสัมพันธ์.
- กิติมา สุรสนธิ. (2533). ความรู้ทางการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- กันยา สุวรรณแสง. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น
- ขวัญเรือน กิติวัฒน์. (2531). แนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- จรรยา ยามาดี. (2553). การโฆษณาภาพยนตร์อินดี้มีผลต่อการเลือกชมของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จริยา เหลืองสุภกรณ์. (2550). “การรับรู้ต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของสื่อวิทยุโทรทัศน์ของผู้ชมรายการโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวารสารและสื่อมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จักรกริช ใจดี. (2542). “ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตย ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ใจชนก ภาคอืด. “การรับรู้และการมีส่วนร่วมของบุคลากรสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ในการพัฒนาคุณภาพสถาบันสู่ความเป็นเลิศ ตามเกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชวรัตน์ เจริญชัย. (2527). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์.
- ศุภกวีวรรณ เรืองรุจิระ. (2531). “ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ เจตคติและการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ของโรงพยาบาลวิชาชีพตามการรับรู้ของตนเอง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา วิทยาลัยพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีรัตน์ นิลรัตน์. (2536). การเปิดรับชมละครโทรทัศน์กับการรับรู้ถึงประโยชน์การนำไปใช้เพื่อพัฒนาตนเอง ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤมล ปิ่นโต. (2550). “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

บรรยงค์ โตจินดา. (2543). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2538). *ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ประสพชัย พสุนนท์. (2555). *การวิจัยการตลาด*. กรุงเทพมหานคร: ท้อป.

พจน์อร โสคติทัต. (2551). “การรับรู้ต่อคุณภาพการบริการของผู้ใช้บริการศูนย์บริการดูแลทำความสะอาดรถยนต์ครบวงจร Autoglym ในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรวิทย์ เข้มฉิม. (2548). “พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนดุสิต.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

พรทิพย์ บุญนิพัทธ์. (2539). “พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 17 พ.ย.2539 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

พรทิพย์ วรกิจ โภคาทร. (2529). *การวิจัยประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พีระนันท์ บุรณะ โสภณ. (2538). *พฤติกรรมการเปิดรับสารความรู้ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชนี เสงี่ยมฉาย เมตตา วิวัฒนานุกูล และฉัตรนันท์ อนวัชศรีวงศ์. (2541). *แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: เอลโล่การพิมพ์.

พัชนี เสงี่ยมฉายและคณะ. (2548). *รายงานการศึกษาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ*. นนทบุรี: กองสุขศึกษา กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข.

เพ็ญพร ทองนาค. (2552). “การยอมรับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์กรณีศึกษาเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

- มนัสวินี จันทะเลิศ. (2548). รายงานการศึกษาเรื่องสื่อมวลชนเพื่อการศึกษาและการเรียนรู้ 2 เรื่อง
อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนต่อเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: โครงการ
 ยุทธศาสตร์สื่อเด็ก.
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2550). **พฤติกรรมสัมพันธ.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2530). **จิตวิทยาเบื้องต้น.** กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์สุวีริยาสาส์น.
- ลิขิต กาญจนารักษ์. (2525). **พื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- วิเชียร แพทยาคม. (2505). **จิตวิทยาเบื้องต้นและสังคม.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทย์ วิศทเวทย์. (2537). **ปรัชญาทั่วไป มนุษย์โลกและความหมายของชีวิต.** กรุงเทพมหานคร:
 อักษรเจริญทัศน์.
- วิทวัช แซ่พูน. (2551). “การรับรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร
 ต่อสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหา
 บัณฑิต สาขาวิชาการโฆษณา มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- วินัย เพชรช่วย. (2543). **พฤติกรรมกับการพัฒนาตน.** กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- วัชร ทรัพย์มี. (2533). **ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา.** กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- ไวพจน์ กุลาชัย. (2552). **การเมืองในองค์กรและทัศนคติของข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับประสิทธิผล
 ของ องค์กรปรัชญาคุณภิวัตน์ (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร.**
 กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- สุนันท์ อังเกิดโชค. (2530). “ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติของประชาชนที่มีต่อบทบาทและหน้าที่
 ที่รับผิดชอบของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะ
 รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิต สัจฉกร. (2545). **การต้อนรับและการบริการที่เป็นเลิศ.** กรุงเทพมหานคร: สายธาร.
- สุปรียา ดันสกุล. (2544). “กระบวนการเรียนรู้กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพ.” **การส่งเสริม
 สุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม 10, 2 (เมษายน): 41-49**
- สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. (2533). **การสื่อสารกับสังคม.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2545). **ปฏิบัติการจิตวิทยาในงานชุมชน.** กาญจนบุรี: สหภาพพัฒนาการพิมพ์.
- สลักจิต ภู่ประกร. (2555). “ความพึงพอใจในสวัสดิการที่ได้รับของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
 สำนักงานใหญ่.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนคริน
 ทรวโรฒ.
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล. (2543). **พฤติกรรมผู้บริโภค.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร:
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อรุณ รักธรรม. (2524). **พฤติกรรมข้าราชการไทย**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ภาษาต่างประเทศ

Bloom, Benjamin S. (1967). **Taxonomy of Educational Objectives(Cognitive Domain)**.

New York: David McKay.

Charles K. Atkin and Ronald E. Rice. (1973). **Public Communication Campaigns. Thousand**

Oaks. California: Sage Publication.

Good, Carter V. (1973). **Dictionary of Education**. New York: Mc Graw-Hill Book.

Klapper, J. T.1960 . **The Effects of Coounication**. New York: Free Press.

Schiffman and Kanuk. (2000). **Customer Behavior – Psychology Aspects**. New Jersey:

Prentice-Hall.

Rogers, Evertt M. (1973). **Communication Strategies for Family Planning**. New York: The

Free Press.

Robbins, S. P. (2003). **Organizational behavior**. 10th ed. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.

Wagner, J. A., & Hollenbeck, J. R. (2005). **Organizational behavior: Securingcompetitive**

advantage. 5th ed. Cincinnati, OH: South-Western.

Yamane Taro. (1967). **Statistics; An Introductory Analysis**. New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามการวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง ศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัดระดับ
ความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4
ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสอบถาม

- แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ
 - ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับรับรู้ที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
 - ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
 - ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
- แบบสอบถามนี้ เพื่อใช้ประกอบการวิจัย ต้องการทราบความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีต้องลงชื่อเพื่อเก็บเป็นความลับและประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงตามความเป็นจริง
- แบบสอบถามฉบับนี้ ศึกษาการรับรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตามสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ซึ่งจะมีประโยชน์ในการนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการพัฒนา วิธีการนำเสนอรูปแบบของสัญลักษณ์และการนำไปประยุกต์ใช้กับการโฆษณาในภาคธุรกิจให้กับผู้บริโภค

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในวงเล็บหน้าข้อความที่ท่านต้องการเลือก

1. เพศ

- () 1. หญิง () 2. ชาย

2. คณะวิชา

- () 1. คณะอักษรศาสตร์ () 2. คณะศึกษาศาสตร์
 () 3. คณะวิทยาศาสตร์ () 4. คณะเกษตรศาสตร์
 () 5. คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม () 6. อื่นๆ (โปรดระบุ)

3. สถานที่พักอาศัย

- () 1. บ้าน () 2. หอพัก
 () 3. อื่นๆ (โปรดระบุ)

4. ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม

- () 1. กรุงเทพฯ () 2. ปริมณฑล
 () 3. ต่างจังหวัด (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

คำแนะนำ โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. การรับข้อมูล					
1.1 ท่านเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
1.2 ท่านเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงก่อนเริ่มรายการ					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1.3 ท่านเคยพบเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในช่วงระหว่างรายการ					
1.4 ท่านเคยศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
1.5 ท่านทราบถึงที่มาของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
1.6 ส่วนมากท่านรับรู้ข้อมูลสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ผ่านสื่อโทรทัศน์					
2. การแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ					
2.1 ท่านสามารถเข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์หลังจากที่ได้รับชม					
2.2 ท่านเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการใช้สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
2.3 ท่านสามารถเข้าใจในรูปแบบของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจต่อความหมายสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

คำแนะนำ โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. การแปลความ					
1.1 ท่านสามารถที่จะให้ความหมายของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ได้อย่างชัดเจน					
1.2 ท่านสามารถที่จะแบ่งแยกประเภทของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้					
1.3 ท่านสามารถที่จะอธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้					
2. การตีความ					
2.1 หลังจากที่ท่านเห็นสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ท่านมีความเข้าใจในความหมายได้อย่างถูกต้อง					
2.2 ท่านเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
2.3 ท่านสามารถจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้อง					
3. การประเมินค่า					
1.1 ท่านรับรู้ถึงประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี					
1.2 สัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จะสามารถช่วยลดปัญหาต่างๆ จากการลอกเลียนแบบสื่อของกลุ่มเยาวชนได้					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

คำแนะนำ โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. ส่วนความรู้สึ					
1.1 ท่านรู้สึกว่าคุณลักษณะการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์					
1.2 การรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของท่านนำไปสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มากขึ้นน้อยเพียงใด					
2. ส่วนการคิด					
2.1 ท่านคิดว่าสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตาม					
2.2 ท่านเห็นความสำคัญของการมีสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
3. ส่วนการแสดงออก					
3.1 ท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					
3.2 ท่านเคยให้คำแนะนำกับเด็กและเยาวชนระหว่างการรับชมรายการโทรทัศน์					
3.3 ท่านเคยแนะนำผู้อื่นในเรื่องความหมายและประโยชน์ของสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์					

ข้อเสนอแนะ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความกรุณาเวลาตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
B1	75.5667	188.5299	.2334	.9279
B2	76.6000	177.9034	.5355	.9241
B3	76.6667	177.1264	.5164	.9246
B4	77.3667	180.0333	.4492	.9257
B5	76.4667	182.1195	.3865	.9267
B6	76.5667	180.2540	.4620	.9253
B7	75.8000	192.8552	.0129	.9307
B8	76.1333	180.8092	.5323	.9241
B9	76.3667	177.2057	.6544	.9221
C1	76.5000	173.0862	.7676	.9200
C2	76.4667	175.2230	.7398	.9208
C3	76.6333	188.0333	.2908	.9271
C4	75.9333	189.6506	.1686	.9288
C5	76.2667	177.9954	.7012	.9217
C6	76.8000	174.1655	.6692	.9217
C7	76.5333	171.7057	.7962	.9194
C8	77.5000	176.1897	.6157	.9227
D1	76.4667	176.9471	.7355	.9212
D2	76.7000	173.2517	.6817	.9214
D3	76.8000	170.8552	.7706	.9197
D4	76.6000	173.2138	.6912	.9212
D5	77.0667	174.4782	.6818	.9215
D6	77.3000	175.8034	.5910	.9231
D7	77.3667	174.5851	.6789	.9215

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 24

Alpha = .9265

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการ
โทรทัศน์

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
B1	27.5000	24.6034	.4887	.7969
B2	28.5333	20.6023	.7437	.7598
B3	28.6000	19.6966	.7769	.7526
B4	29.3000	23.5966	.3884	.8096
B5	28.4000	23.6966	.3963	.8078
B6	28.5000	21.0172	.7187	.7642
B7	27.7333	26.2713	.2401	.8196
B8	28.0667	25.0989	.3283	.8129
B9	28.3000	23.5966	.4816	.7962

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 9

Alpha = .8118

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านความเข้าใจต่อความหมายสัญลักษณ์การจัดระดับความ
เหมาะสมรายการโทรทัศน์

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C1	23.4000	19.5586	.8893	.8366
C2	23.3667	20.3782	.8565	.8422
C3	23.5333	26.3954	.1979	.8991
C4	22.8333	25.6609	.2566	.8973
C5	23.1667	22.2126	.6992	.8603
C6	23.7000	20.0103	.7563	.8523
C7	23.4333	19.2195	.8999	.8346
C8	24.4000	21.9034	.5550	.8756

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 8

Alpha = .8798

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านพฤติกรรมกรปฏิบัติตามคำแนะนำของสัญลักษณ์การจัด
ระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
D1	17.7667	25.5644	.7514	.8904
D2	18.0000	23.5172	.7491	.8879
D3	18.1000	22.7828	.8312	.8780

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
D4	17.9000	23.5414	.7567	.8869
D5	18.3667	23.8264	.7742	.8851
D6	18.6000	24.8690	.6070	.9042
D7	18.6667	25.4713	.5884	.9053

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 7

Alpha = .9055

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวพรชพร ปมาณิกบุตร
ที่อยู่	3/12-13 ถนนพระราม 4 ตำบลพระปทุมเจดีย์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม 73000
ที่ทำงาน	บริษัท แครี่ พลัส จำกัด อาคารสาทรสแควร์ ออฟฟิศ ทาวเวอร์ ถนนสาทรเหนือ แขวงสีลม เขตบางรัก กรุงเทพฯ โทร (02) 869-2020
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2554	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2549 – ปัจจุบัน	พนักงานฝ่ายการตลาด บริษัท แครี่ พลัส จำกัด (ผลิตและจัดจำหน่ายนม ในเครือ บริษัท ดัชมิลล์ จำกัด) อาคารสาทรสแควร์ ออฟฟิศ ทาวเวอร์ ถนนสาทรเหนือ แขวงสีลม เขตบางรัก กรุงเทพฯ